

Una i mil bruixes

Lucía Gregorczuk

Una i Mil Bruixes

Lucía Gregorczuk

Aquesta obra està publicada sota la llicència

[Creative Commons Atribució-NoComercial-CompartirIgual 4.0](#)

Aquesta llicència permet copiar, compartir, distribuir, exhibir, modificar i crear a partir de l'obra de mode no comercial, sota la condició de reconèixer als autors i mantenir aquesta llicència per les obres derivades.

Jo no hi crec, però que n'hi ha...

"La que fa mal a l'altra; la que mostra intent nociu; la que mira de reüll; la que mira de front amb desenfadat; la que surt de nit; la que pica de cap de dia; la que va amb ànim trist; la que riu amb excés; la dissipada; la devota; l'espantadissa; la valerosa i greu; la que confessa amb freqüència; la que mai no confessa; la que es defensa; la que acusa amb l'índex; les que posseeixen coneixements de successos llunyans; les que coneixen els secrets de la ciència i les arts; que parlen diversitat d'idiomes".

-Catàleg sobre harpies i embruixadores, circa 1486

Qualsevol persona, en qualsevol lloc del món, ha tingut contacte amb les bruixes.

Personatges picarescos, les bruixes sobreviuen a la invasió tecnocràtica gràcies a un element petit, primordial i que a simple vista semblaria insignificant: la por. Tota història de bruixes està plagada d'amenaques que, d'altra banda, poques vegades es compleixen. Però la por és aquí, agotzonat, potser disfressat d'aquest característic gat negre que complementa a l'arquetip de bruixa.

La tradicionalitat, però, dóna pas a una història (real) moltíssim més cruenta. L'olor de carn cremada s'endevina darrere d'aquesta pancarta tan estripada, la Inquisició, i també apareixen al llarg de les cròniques històriques bruixotes mortes a pedrades, empalades, salvatgement estripades en qualsevol cosa a la qual es puguin aferrar (el seu sexe, la seva família, els seus animals, el seu treball). La dona, aquest ésser misteriós, que sagna per una setmana i malgrat això no mor, que té aquest tenebrós encant lunar (cos celeste al qual està lligat, encara contra la seva voluntat), que s'endevina com l'objecte de temptació més desitjat des de temps immemorials.

Helena de Troia és la figura per la qual es desferma una guerra que dura anys. Penélope manté a ratlla a una horda de hienes que la vol cortejar, esperant al seu marit. Bava Yaga es fot vailets sense fàstic, vola en un morter i viu en una casa muntada sobre potes de pollastre. Circe transforma en porcs als homes d'un Ulisses més impetuós de tornar a la seva casa que de menjar carn.

L'autora d'aquest llibre, d'altra banda, no va per aquest camí; no busca la tradició de l'aquellarre crioll, on les bruixes escupen un crucifix al revés mentre entren a la cova; no vol narrar-nos històries, tampoc, de dones que esperen perquè sí, que empenyen als homes al desastre perquè sí, que tenen la seva venjança metamòrfica pel simple motiu de ser malvades.

La bruixa que va escriure aquest llibre tampoc nega aquesta realitat; l'abraça, però l'acomoda per a mostrar-nos una veta nova, potser oblidada (volgudament) pels cronistes i fabulistes. En tot cas, la bruixa emblemàtica d'aquesta autora seria Scherezade, la noia que salva la seva vida davant el sultà enredant-lo en narracions i fent veritable màgia amb les seves paraules i el seu enginy.

Perquè un intueix la màgia en aquestes pàgines. La olora i la veu (o creu veure-la, a vegades) a tot arreu. Però la màgia, la venjança i la primàcia de la dona no són el veritable missatge d'aquest llibre. El veritable missatge d'aquest llibre va d'altra banda; va, justament, pel costat d'aquella nena aterroritzada per la seva mort imminent que busca salvar la seva vida fent el que millor sap: explicar històries. Va pel costat d'una dona autòctona dels nostres suds, arrencada de tot i tots, violentada fins al màxim i a la qual també li han arrencat totes les paraules, menys una: Prou! És el que criden (amb la boca, els ulls, els punys o els gestos) les bruixes d'aquest llibre. Un llibre que, certament, obrirà la seva màgia poc a poc, endinsant-se en els teus records en forma d'olors, sabors, sensacions i, sobretot, aquesta bella i desconcertant sensació de familiaritat, que això ja ho vas llegir, ho vas viure o t'ho van explicar.

Perquè si alguna cosa ens queda clar gràcies a aquesta bruixa que escriu i et va portar a vós, lector, aquest llibre a les teves mans, és que les bruixes continuen existint, i molt probablement existeix alguna molt més prop del que creus, al teu propi barri, la teva pròpia casa o el teu propi cercle social. Només cal obrir els ulls prou per a veure-les, perquè això són; dones que, finalment, han obert els ulls.

Nicolás Viglietti

Als meus Ancestres.
Als meus Morts.
A les meves Bruixes

També:

A les meves àvies, perquè sé que aquest llibre no els agradarà...
(qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència).

La Boira 1: Aroma a Poma

El Déu únic no l'escoltava.

Els vells déus no l'escoltarien... per haver-los abandonat.

Ni la seva ànima natal, un petit castor, estaria amb ella en aquest moment.

Ni la seva mare, morta per heretgia, per bruixa.

Ni la seva àvia, ni cap dels seus avantpassats.

Ningú l'escoltaria en aquell buit de dolor.

L'habitació era molt gran, de sostres inassolibles, abans blanca, ara vermella; abans silenciosa, ara plena de crits.

Les seves germanes la miraven des del sòl amb els ulls buits. Els llavis oberts. L'alleujament de la mort.

La Mare Mort...

Però no se l'emportaria.

Encara ningú se l'emportaria.

Potser l'Última Mare li faria el seu petó, l'abraçada esperada, quan es trobés cara a cara amb el Gran Rei, el seu Rei.

Quan va veure el cos d'ell nu, amb el gland apuntant-la, tot el seu cos cobert de sang, va perdre la vista per un segon.

Vermell. Només veia vermell. Va voler plorar, no va poder. Va estrènyer les parpelles, tractant d'escapar d'ell, d'ells.

Va deixar de respirar. La mort arribaria abans...

Però no, encara hi havia vida en el seu cos.

Les mans l'aixequen, li separen les cames, la sostenen per l'esquena, li empresonen les extremitats.

Només sent el ferro que s'introdueix en ella.

Una de les tantes eines que hi havia a l'habitació de sostres inassolibles, amb pocs mobles, un llit amb diversos nens grisos, unes taules de tortura...

Atrapada. Introduïda. Llepada. Doblegada. Arrossegada. Escopida.

Penetrada. Trencada.

Una vegada i una altra.

Només va obrir els ulls quan la seva pell va ser el reflex del dolor. Ella era el dolor. L'últim silenci, l'última dels innocents.

Només va obrir els llavis per a dir, no per a rebre, no, no per a empassar.

Només per a dir, mentre observava al seu Rei, el seu Senyor.

—Ve per tu.

La Mare Mort la va abraçar i va mirar directament als ulls del Gran Rei. Ambdues ho van observar en silenci. I la mort se la va emportar. Per simple impotència.

Va arribar caminant entre la boirina d'un dia fred. Només la vestia la lleu seda grisa que es posava sobre el camí i les taques de sang seca que portava com a casc al seu cap i armadura en parts del cos.

A la seva mà esquerra un arc, una única fletxa.

A la seva mà dreta un cor de poma, podrit.

Va entrar al poble. Va caminar el carrer principal.

Els guàrdies la van observar com si fos una aparició. No es van atrevir a detenir-la.

La gent va començar a sortir de les seves cases, un crit mut els havia despertat.

La van veure avançar, ser boira i silenci que embolicava, que es posava arreu, com una pressió en les oïdes, les goles, els cossos.

Es va acostar a la casa del Tirà, seguida pel poble i els guàrdies.

El Tirà, el Rei, va sortir al balcó espantat, cridat per la veu muda.

Estava banyat en la sang dels innocents que havien participat en la seva orgia, i el seu rostre mostrava una ganyota desencaixada.

El poble que es reunia darrere de la jove el va observar, amb horror i odi concentrats en els seus ulls, ulls que cremaven al Tirà... com aquell crit mut que no deixava de ressonar en les entranyes.

El Tirà va tremolar, va empal·lidir i es va doblegar sobre si mateix. Es va cagar a sobre.

Ella es va emportar el cor de poma a la boca. Ho va sostenir entre les seves dents, va alçar l'arc, va calçar la fletxa. Va disparar.

El Tirà va esquivar la fletxa i, entre sang d'innocents i la seva pròpia cagada, es va posar a riure. Reia, però el silenci s'empassava el so, el devorava, fins que va devorar la seva veu i no va poder riure més. El terror va tornar a abraçar-li les entranyes.

Es va inclinar sobre el balcó i la va buscar, però ella ja no era allí, no estava entre la gent, amb el seu cor de poma en la boca.

Ell sabia on estava: darrere d'ell, completament nua, amb els seus cabells negres, molt negres, tan rars en aquell lloc... i els seus ulls del color d'un arbre que es reflecteix en l'aigua.

Ella observava. La mort ballava darrere entre cadàvers de nens i joves que van sadollar amb el seu cos i la seva sang la gola del Tirà.

El Tirà girava lentament, trontollant-se. La figura de la dona es retallava contra el fons vermell de l'habitació de sostres inassolibles, amb la mirada fixa en la fletxa.

El temps havia estat destruït. Els sons no van existir mai. El dolor aliè era un animal que s'arrossegava cap a ell, pujava per les cames nues de la dona, s'enroscaven a la mà, arribaven a la punta de la fletxa...

Les seves mirades es van trobar.

Els ulls gel—verd, gel d'aigua podrida, van buscar el cor de poma en els llavis, van passejar per les crostes de sang de centenars de Tirans en el cos de la dona, van trobar l'arc en una mà i la fletxa amb la punta de verí de dolor en l'altra, la màgia en el sexe, els peus posats en un toll de sang innocent que ell aboqués, i es va trobar en el reflex del toll vermell i cagada fluixa.

Això era ell. Una defecació mal processada pel cos de la seva mare. Ho va saber. El crit mut que cremava el seu cap li ho va dir.

Els nens i les joves que s'aixecaven des de la sang ho van assenyalar i li ho van dir, amb els ulls buidats per la fam del Tirà. I ella li ho va repetir amb veu de boira, que travessava la pell, es pegava als ossos i els destrossava.

La fletxa es va incrustar en un ull del Tirà. Va cridar. Trencar el silenci li va costar les costelles, la pell se li va fer esquinçalls, els pulmons van començar a apuntar-se. El dolor se li va crispar en els dits i les mans es van retorçar fins a fer-se fallida per l'esforç. El gland se li va inflar fins a començar a escopir sang.

Va començar a caure en trossos, una lepra lenta, que es detenia en el temps destrossat.

Segons, minuts, dies, anys...

La fletxa va tornar a la seva propietària.

Ella va caminar sobre el cos que es desarmava. Va apuntar el seu arc.

Va disparar la fletxa i, amb el cor de poma en la boca, la va seguir. La gent del poble va seguir el deixant del mantell de boira que s'allunyava d'aquest lloc de terror.

Darrere d'ells caminaven centenars de pobles alliberats de Tirans, la sang dels quals es posava en el cos d'una dona que seguia una fletxa, amb un cor en la boca, amb una poma en l'estómac.

Els pobles van caminar darrere de la dona vestida de boira.

No van conèixer la fam, ni el cansament, ni el fred en aquells paratges tan hostils.

Es van conèixer entre ells i van conèixer a la dona.

L'última filla del primer tirà, havia arrasat amb cadascun d'ells per a apagar el foc que devorava víctimes innocents, que incendiava a les verges i convertia en cendres als nens nounats.

L'última filla del primer tirà havia sembrat mort al seu pas, però havia alliberat milers.

Es deia que havia tingut un fill del seu pare i que aquest l'havia assassinat.

Per això alletava amb els seus pits als petits orfes.

Es deia que les pomes brollaven entre els seus dits.

Per això deixava pomes daurades en les cistelles buides.

Deien que havia après la compassió en el seu camí.

Per això caminava lentament esperant als més ancians, els nens i els derrotats.

La filla de l'horror obria un món nou davant d'ella i buidava a poc a poc la boira del camí.

Llavors tots ho van veure. Van veure el sol, van veure la fletxa caure i clavar-se en àmplies terres sense nom.

Els pujols abraçaven la vall. Ho protegien de la neu i la pluja punxant, i de l'altre costat repel·lien els enemics. En el centre brillava un gran mirall d'aigua alimentat per fils platejats que naixien en els pujols i travessaven el verd bosc, fusta i lligabosc, que envoltava el llac.

La pastura era brillant, d'un verd mai abans vist. Arribava fins als genolls i feia pessigolles en els nassos dels més petits.

El silenci es va trencar.

El temps va tornar a passar.

Els cossos van tornar a ser lleugers, lliures.

Els nens van córrer cridant de gaubança, les parelles de joves i vells es van allunyar per a amagar els seus cossos entre les altes pastures.

Els que estaven cansats van buscar els arbres del bosc pròxim per a recolzar-se a la seva ombra. Les dones i homes amb nens petits els van portar a donar-se un bany al gran llac cristal·lí que els donava la benvinguda. Alguns nois es van asseure en l'herba a contemplar.

Algunes joves es van unir en cercle a sentir.

Els soldats de tots els pobles de tirans morts es van acostar a la dona de la boira, que observava el cel.

Una àguila blanca creuava el cel i en els pits dels soldats, plens de plor i decepció per haver servit a tant de senyor bàrbar, van caure gotes de dolor contingut. Lech els beneïa des d'ales immortals i els donava una nova llar per a començar.

La terra traspuava calidesa i vida. Sabor de menta i virginitat.

La terra era dels pobles alliberats, i lliures eren homes i dones.

Ella va somriure als que s'acostaven, als savis que volien

preguntar-li tantes coses sobre ella, sobre aquest lloc, sobre el Gran Camí que van fer junts en la boira, des de la foscor fins a la vinguda de la llum, de l'aigua, l'arbre i la terra... i d'ella. Ella que era allí, tirant arrels suaument. Tan suau, que només els nens, atents i inquiets, van veure els primers brots en els cabells de la dona. Ho van assenyalar als altres.

Una jove dona d'ulls de cel buidat es va acostar amb un petit càntir i va abocar sobre ella aigua del gran llac. I els que tenien draps nets que feien olor de mel i rosa, a nen recentment banyat i pastura tallada es van acostar a ella i la van rentar.

Van netejar les seves mans, pits i peus tacats de sang de centenars de Tirans. Van desembolicar els seus cabells perquè florissin millor. Van netejar la mort d'ella, van besar les seves mans, espatlles i ulls. Van veure com el cor de poma en la seva boca es convertia en llavis, es transformava en fusta, en flor, en fruit i tota ella, es tornava un arbre de pomes grogues.

El poble de pobles allí va fundar la seva llar, a l'ombra d'un gran arbre que donaria fruits en totes les estacions de l'any.

Els cors de poma van donar centenars de fills i la ciutat es va sostenir entre arbres i damunt d'ells. Un nou bosc naixia a la vall oblidada.

I ella va dormir en el ventre de saba, mesos, anys, dècades, perdonant-se a si mateixa ser de sang d'assassí i assassinar per a alliberar.

La Boira 2: La Saba dels Segles

En la seva ànima retronysia el dolor de la mort, no la deixaria en pau.

Era tan Tirana com els Tirans.

Ho era?

Clar. Havia decidit sobre la vida dels mateixos Tirans... però havia arribat sobre un núvol de boira, havia caminat la neu nua, havia deixat arbres de poma daurada en cada poble i el poble havia desaparegut sota les arrels de cada arbre.

Si mirava des dels núvols podia veure la copa de cadascun d'ells, de cadascun dels gegants.

Perquè podia mirar les coses des dels núvols.

I els arbres eren realment gegants.

Llavors...

La incoherència de les seves pròpies accions la confonia.

La calor que l'embargava cada vegada que posava un peu sobre el cap d'un Tirà aixafat, era gairebé obscena. Era calma, sensació de pau.

No era correcte. Res del que feia estava bé.

No obstant això...

Bressolada des de les entranyes de l'arbre, va escoltar. Va escoltar els homes i dones planejar la seva llar. Va escoltar els vells i ancianes parlar sobre ella i preguntar-se quin tipus de deïtat era.

Cap, es va dir. Era tan humana com ells... però...

Alguna cosa en ella s'havia encès la mateixa nit que el seu pare havia decidit desvirgar-la. La mateixa nit que la va tancar juntament amb les altres jovenetes del poble... i ho va sentir. Va sentir l'odi que li corcava el ventre. Va sentir la por d'elles i la ira que li pujava per l'esquena.

Per aquesta por, per aquest odi, per aquest home.

I amb les seves pròpies mans com a arpes li havia destrossat la gola. Així va morir el primer Tirà, escorxat per les mans de la seva pròpia filla.

Va fugir amb les joves.

Van arribar al bosc de l'antiga deessa. Allí van descansar sota l'ombra de les pomeres.

Ella va prendre una de les pomes grogues.

—És verinosa! —va cridar una de les jovenetes.

Però ella no la va escoltar. La va netejar i lentament, enfront dels ulls atònits de les noies, va menjar la poma fins a raspar el cor.

—No és verinosa si per tu s'ha plantat un d'aquestes pomeres —va dir sense voler dir-ho amb una veu que no era seva.

Es va saber bruixa. Va saber per què la resta l'observava amb horror i respecte. Desitjava encegar els ulls que reflectien la por.

A què li temien?

A ser lliures. A ser feliços. A ser dones. A ser naturalment bruixotes.

Això pensava i recordava en el ventre de l'arbre quan va començar a adormir-se.

Dormiré molt, es va dir.

Ho sabia.

En la seva sang estava la sang tacada. Ella es faria part de l'arbre perquè la saba li rentés les venes i convertís en bon abonament la podridura que tenia dins.

Ella seria lliure per complet d'aquell que la concebés.

Amb ell s'anirà la seva sang. I la meua sang serà la de la terra, es va dir, tancant els ulls i abraçant-se les cames.

En algun moment, quan ja la història ressonava com un ressò tímid i respectuós, en la boca dels ancians que abans anessin nens i la veiessin a ella, beguessin d'ella i la sentissin; en aquest moment va arribar un jove capità traït pel seu Rei, el seu propi germà.

Sagnava, plorava, maleïa.

La pluja refermava damunt d'ell i ho convidava a rendir-se contra el fred sòl, aixafat per les ones caigudes dels núvols i el pes de la traïció rebuda.

No seria ell pitjor que tots ells, els que li van donar l'esquena, però sabia que el rei i la seva cort podien portar la perdició a un poble oprimat i amb por.

I va caure, va caure cansat, maleït i plorant al costat de les mil gotes que li recorrien tot el cos.

Es va arrossegar, va barallar.

I quan va pensar que no podia més amb el seu cos, la vergonya i la seva memòria, no va sentir més la pluja assotant-lo.

Va continuar avançant i en la foscor va trobar un tronc càlid, unes arrels com a niu, i abraçant-se a aquell salvador que no permetia passar l'aigua es va adormir, va dormir un somni tranquil on la boira es buidava del seu camí.

El matí s'aixecava al poble nascut de les pomes grogues.

Un home es va trobar aferrat a un tors càlid, entrelaçat entre cames, acollit entre braços càlids i cabell molt fosc, molt llarg, ple de flors groguenques, taronges, vermelles, verdes.

L'home no va témer. Va absorbir aquella aroma dolça i àcid que s'escapava de la boca de la dona encara adormida. Va sentir l'aroma a sàlvia i mel d'abella que va niar en aquest llarg cabell.

Es va allunyar suaument, tractant de no despertar a aquell ésser.

Arbre? *Dríade? Dona?

Els ulls color d'un arbre que es reflecteix en la deu es van obrir, deixant passo a la llum, a un somriure.

Per les venes de la dona arbre corria la saba que havia netejat els mals i l'odi. Dels seus llavis arribava l'aroma de la poma madura.

El cos calent emanava la vida que s'impregna en romandre en una llarga abraçada amb la terra.

La va reconèixer de contes de la seva infància, cançons de bressol i d'infantesa.

—La guerra... —va murmurar ell, amb veu gastada, cansada—. La guerra s'acosta a vostès. Han sentit d'aquestes valls, han sentit de la seva riquesa, han sentit de les seves dones... i dels seus arbres... la guerra, s'acosta.

Semblava a punt de defallir. Ella ho va atreure suaument i ell es va aferrar al cos buscant pau, buscant descans.

La dona va acariciar els cabells, va inspeccionar suaument les ferides i el braç cremat, que mai més portaria una espasa, la cara desfigurada pels cops, l'ull encogat per l'odi de la sang.

—La traïció et persegueix... —va murmurar ella, alguna cosa més enllà de la realitat, entre els arbres i les fulles—. La traïció no ha acabat amb tu.

—Estic mort.

—Et tinc aquí, entre les meves cames.

L'home es va mirar el braç ennegrit per les flames, es va tocar l'ull cec.

—Estic mort. No soc res. Ja no soc qui era.

—Un esclau?

L'home va aixecar el rostre, sorprès. Un esclau. No era més un esclau del seu germà. No podria ser més un esclau d'un Tirà. No podria vessar sang. No podria ser qui era. Un gos falder. Un germà fidel. Un home de confiança del seu germà, el rei, el gran, el Tirà. No. Era ara un home trencat. Nu. Destrossat.

Un home trencat, sí, però envoltat de les cames d'arrels, aferrat a un tors tronc, acollit per braços branques i cabell fulles.

—Soc un home trencat.

—Ets alguna cosa.

—Soc un home lliure.

—Ets tot.

Ella es va aixecar i el va ajudar a posar-se dempeus. Davant s'acostava la tempesta que venia a destruir el que cobejaven: les terres, la riquesa, les dones, les pomes.

Darrere el poble havia despertat a un anomenat i s'havia parat en el cim dels pujols que bressolaven la vall.

Tots portaven arc i fletxa. Dones, homes, nens, ancians.

Tots portaven una poma groga en una mà.

Tots esperaven la tempesta que venia a llevar-los el que havien aconseguit reconstruir.

—Els teus homes et sentiran quan el teu germà caigui.

—No ho sé.

Ella ho va observar, amb un somriure.

—No vaig preguntar.

La tempesta s'acostava. Començava a devorar l'aigua, les terres, ho convertia tot en daurat desert.

No era això el que esperava aquest Tirà?

Saquejar la terra de daurats tresors. Menjar els daurats fruits. Muntar, destrossar, daurades verges i nenes i nens de cabells daurats.

Un desert, la mort, la destrucció, per a aquell que va encarnar als Tirans en el seu propi ésser.

S'acostava. A devorar. Prendre. Destrossar tot.

L'home trencat es va recolzar en el seu propi cos, desarmant-se, llevant-se el pes de la traïció que el perseguia i de la mort que el reclamava, de la mort que ell significava per als enemics.

L'home trencat es va treure de damunt els encenalls de l'odi, de la rancúnia, de la violència. Es va mirar les mans. Una ennegrida, l'altra sana i bella. I es va sacsejar el rebuig pel que ja no era.

Es va acostar a l'aigua, nu del pitjor de si i es va banyar, tranquil·lament, mentre el cel es cobria de fletxes daurades, daurades com tot el que volia el Tirà, com tot el que ell desitjava.

L'home trencat es va tornar aigua, terra, home, i va il·luminar el llac de mirall, va allunyar la putrefacció de la tempesta. L'aigua va ofegar als exèrcits de la destrucció, van inundar el daurat desert i els va portar lluny, retornant el verd i la vida.

I les fletxes daurades, una i cadascuna, dels arcs de les dones, els homes i els nens i els ancians es van clavar en el tan daurat Tirà, daurant-li fins a la sang.

El poble lliure va caminar fins als vassalls de la tempesta.

Els van ajudar a respirar, a treure's l'aigua dels pulmons, la podridura dels caps, oïdes i cors.

El poble lliure va donar una poma groga a cada home trencat i junts van somriure lliures.

La dona-arbre-dríade-bruixa va ajudar l'home de l'aigua a sortir.

Reconstruït, reconegut, estimat i curat per l'aigua, la terra, ell mateix.

Les mans es van trobar. Rama i cremada. Aigua i terra. Un petó en la carn enfosquida va llevar el dolor. Un somriure en els seus llavis amb aroma a poma madura va trobar un altre somriure.

Es van estimar entre arrels, molt prop del llac tan calmat com un mirall.

Arriba la pau.

Flueix la màgia.

Es converteixen en arbre.

El poble serà lliure. Creixerà. Tindrà pau. Serà oblidat. Caurà.

Tornarà. Morirà. Serà lliure. Serà un somni. Un anhel.

Dins d'un arbre de pomes daurades s'uneixen dues persones, abans perdudes, ara trobades.

Dues sangs es tornen saba, dos cossos es tornen branques, tronc i arrel.

Dos cossos s'uneixen, s'estimen.

Dins d'un arbre de pomes daurades, batega una nova vida.

Amb la pròxima tempesta, naixerà una bruixa.

La Fruita Prohibida

Va prendre a l'home entre les seves cames i el va acostar més a les portes del pecat.

Amb tants anys sota la sotana, era massa fàcil.

El va observar de costat, embullant els seus dits en els seus cabells vius com les serps de Medusa, llargs com a plantes enfiladisses de la Mare Selva, marrons com la terra mateixa.

Aquells ulls marrons, foscos d'una banda, lluminosos per un altre, atreïen com un parany mortal. I aquell home no deixava de ploriquejar i balbotejar paraules com a “heretge”, “bruixa”, “pecat original”, “serp, harpia, filla d'Eva”.

No deixava de ploriquejar perquè sabia que estava molt prop del seu propi final... aquest final esplèndid al qual accedien molts homes, però no aquest. No, aquest no. Aquest santot reprimint no...

Però en aquest moment... Sí... el santot va accedir a les portes del desig i va sentir en carn pròpia la calor abrasadora del pecat a les cames d'aquella bruixa.

Bruixa, amb majúscules.

Deia que no podia moure's, deia que tot era obra de la màgia d'aquella dona, nua com a vi al món, bella com el color d'un verí cristal·lí, desitjable com tantes altres feligreses impures.

I la més impura d'elles ho tenia atrapat.

No obstant això, Ada reia, se somreïa i tornava a riure a riallades.

Gran era l'enginy humà i les maneres de justificar-se dels homes, que fàcil era autoconvèncer-se que els culpables no eren ells, sinó les mans que els havien aconseguit la poma.

Ada no li havia dit res, però en la seva llengua ballaven frases com “no som el pecat encarnat, sinó l'objecte del desig de la teva reprimida ment”, “no estic per a seduir-te, ni t'he tirat un encanteri que t'immobilitzi, sinó que és el teu propi desig reprimint el que et porta a lligar-te per a poder deslligar-te”. I així seguia la seva ment, embastant sermons per a l'Inquisidor atrapat entre les seves cames.

El pobre havia vingut del poble, amb notícies (unes certes) que ella era una bruixa que portava sans als nens al món, que curava l'empatx i el mal de queixal, que predeïa el sexe dels nonats i (damunt!) encertava, que curava la falta d'erecció dels marits i la infertilitat en les esposes.

Amb gallardia i força masculina havia colpejat la porta, per a després derrocar-la d'una puntada i allí s'havia trobat amb ella, nua i bella, prenent un bany calent (com no feia ningú en aquella comarca, ni en un altre lloc del món conegut), amb la xemeneia molt a prop, encesa en un foc de mil dimonis.

Havia esgrimit la creu amb vehemència, mentre ella ho observava amb els ulls empetitits per una ganyota sarcàstica i un somriure que més que burleta, era ofensiva.

La maleïda s'havia aixecat lentament de la banyera rogenca, acostant-se moviments de gat, mullant el pis de terrapiconada, com si el fred no passés per la porta sostinguda amb prou feines d'una sola frontissa.

A pocs passos d'ell, se li va quedar observant amb aquell somriure burleta en els llavis.

Era jove i atrevit. Amb l'embalum ben marcat per les seves modernes robes i la seva sotana que li quedava massa al cos per a parer un piulo pare d'església.

Ell es va quedar gelat quan els dits fins es van acostar a la seva mà i van acariciar el crucifix, a penes fregant-lo.

A ell sí que li feia fred, perquè el vent li pegava directament a l'esquena i la calor que traspuava el seu cos es convertia aviat en transpiració congelada.

Es va allunyar una mica i va deixar el crucifix entre tots dos, el més ferm que les seves mans li permetien. Però va començar a respirar agitat i gairebé tira un xiscler quan ella li va llepar els dits i el crucifix, amb la llengua més rosada que havia vist en la seva vida.

Les cames li van fallar i va caure a terra...

Va ser en aquest moment que tot el seu cos havia "deixat de respondre", excepte per una de les seves "extremitats", que es mantenia ferma... apuntant al cel com un dit acusador.

Déu... Déu... murmurava l'home desesperat, sentint que Déu l'havia abandonat...

Déu... Déu... murmurava quan ja s'havia oblidat que la seva sotana existia, que Déu era el seu pare, Jesús el seu germà i que el pecat original l'havia ocasionat la imprudència dels éssers humans en una cosa anomenada... "paradís".

Paradís era en realitat aquella habitació calenta, sufocant, la transpiració i l'aigua barrejada que queia del coll d'aquesta dona, directament sobre la seva llengua, assedegada, desitjosa d'aquests llavis vermells, de la llengua rosada, el fruit prohibit...

Fruit prohibit era la dona, perquè ho allunyava (ho estava experimentat empíricament) del pare, del germà, dels germans, de la mare, del gos, del gat, dels records, de la seva àvia i del món i de vaja a saber quin cony hi havia allà fora, que ja no li importava res... només explotar allí mateix i en aquest mateix instant.

La dona es va aquietar i es va asseure tranquil·la amb el dit acusador mort dins d'ella.

Ho va observar uns segons de costat, amb un dit tustant suaument els llavis, mentre intentava evitar una riallada que s'hagués escoltat fins al poble.

L'home jeia ficat al llit, amb els braços despleats com si estigués en una creu, però amb un somriure babau en els llavis, que deixaven entreveure una llengua desitjosa i seca, els ulls en blanc, la nou d'Adán relaxada, els cabells clars i una mica llargs escampats pel terra.

Ada es va aixecar amb lentitud, es va posar un vestit llarg, es va abrigar bé i va avivar el foc.

Va prendre alguns fruits, un formatge vell i dur, una mica de pa de pedra (semblava una, realment, grisa, fred i endurit) i es va acostar a la porta.

Ho va observar amb un lleu somriure en els llavis, uns segons més, abans de dir-li amb un deix de sarcasme: —I així és com el fill d'Adán va tornar a cometre una ximpleria.

El jove va aconseguir aixecar el cap per a observar-la confós, i en la seva visió es va interposar l'únic membre del seu cos que tornava a cobrar vida, com Lázaro aixecat d'entre els morts.

—La nena que ara crearé en el meu ventre serà una bruixa que mai podran atrapar... perquè els teus gossos només faran olor el teu... —un riure entremaliat se li va colar entre la llengua— “casta” santetat en els seus porus, els teus mestres no la podran tocar perquè sentiran la pesada mirada del teu Déu en els seus clatells... I ella podrà fugir pels boscos, barrejar-se entre la terra, les plantes i la mala herba, gràcies al que hereti de mi —va començar a riure's a riallades, mentre pujava al negre cavall del jove Inquisidor.

Ell encara no podia aixecar-se, no tenia forces ni per a pensar en el que ella li estava dient. Però va escoltar clarament que la bella dona, que s'escapava de la justícia, de Déu, dels dogmes del foc (diables, s'escapava de la seva vida!) li cridava abans d'anar-se:

—Gràcies a tu nosaltres viurem, en la teva sang i en la meva, en aquesta petita que es dirà Muriel... Continua encenent els cels de foc fet de carn i crit de terror de milers de centenars de dones... que MAI podràs acabar amb nosaltres.

“Muriel”, va ser l'últim que el jove va murmurar abans de desmaiar-se.

Els anys passen i ell no la troba.

S'ha esborrat del món de Déu, dels dogmes, de la Bíblia, dels focs de l'Església.

S'ha esborrat de la seva vida i ell ja no és el que és, perquè sent que li falta alguna cosa, que ella s'ha emportat alguna cosa amb si, alguna cosa d'ell, part de la seva ànima, cor, sang, ment... o de la seva vida.

S'ha emportat fins al color dels seus ulls, per a donar-los-hi a la petita.

Uns ulls foscos, d'algun avantpassat heretge i moro, que li havia llegat aquell color tan profund que ara sembla tan gastat...

Sempre que passa pels mercats mira a les dones, observa els seus rostres, compte les arrugues, per a veure si endevina en elles el pas dels anys d'aquella única dona que el va destrossar.

Camina entre espècies i colors vívids, sempre ho fa, perquè aquelles olors estranyes i portades d'altres mons li recorden a ella, a la llar atipada d'encanteris, poemes i paraules pegades a la paret, d'ofrenes i de menjar preparat per les mans d'aquella dona.

Com hauria estat estimar-la? Com hauria estat arribar de caçar i trobar-se amb els menjars preparats per ella, pel llit calent, el cos nu, la banyera plena per als dos?

Com hauria estat viure tranquil·la i dolçament en pecat?

Preguntes que el pas dels anys accentuava, però que sabia que l'anaven a embogir per la falta de resposta... perquè el temps esborrava tot, menys a ella...

La cerca i sembla trobar-la en el rostre d'altres dones, però quan s'acosta, ella s'ha anat... era només un bufo de vent que li va deixar un somriure perdut.

Amb el temps (i el temps corre veloç) va arribar a una comarca dispersa, ficada al llit a la vora d'un riu cabalós, on alguns pesquen i altres treuen aigua per a beure i regar.

Era un lloc estrany, en el límit amb un altre país o fora del límit del propi.

Els va observar atent, perquè havia après a observar a la gent, per a veure si trobava el que buscava.

Allí les persones semblaven netes, somreïen i fins semblava que havien menjat bé aquest migdia... i la nit anterior... fins a, possiblement, van desdejunar...

Cadascun tenia la seva casa i no observava al veí més que per a saludar-lo cordialment i convidar-li alguna cosa. No observaven si l'altre feia o desfeia alguna cosa estranya per a denunciar-ho en una xerradissa incessant i histèric sobre bruixeria i dimonis i... centenars d'al·lucinacions.

Al·lucinacions.

Por.

Mentides.

Ho havia descobert en caminar, observar i deixar de costat l'ordre.

Milers de centenars de dones perdudes enmig de la set de sang i perfum a cos cremat... per por del diferent.

Es va acostar a una jove que carregava un enorme baldi d'aigua. Aigua neta, fresca, dolça.

La noia el va observar uns segons i li va convidar una mica.

Avergonyit, perquè sabia que havia posat cara d'idiota en observar l'aigua, va prendre un xarrup i va donar les gràcies, va prendre un altre xarrup i va demanar disculpes.

La noia va somriure.

Tenia el cabell llarg com les lianes del Lligabosc i el color de la terra, però portava rullat cada gruixut floc del seu cabell, com a llargues serpentes... amb vida pròpia, com les serps de Medusa. Els ulls de la jove eren foscos, fosquíssims, com el llegat heretge d'algun familiar...

La va reconèixer o va creure reconèixer-se en aquell cos fort i recte, en aquelles mans segures i fermes que podrien esgrimir una espasa.

—La... he buscat...

La noia ho va observar als ulls sense un només àpex de sorpresa.

—Mu... Muriel?

—Sí, aquest és el nom horrible que m'ha llegat la meva mare i que vostè no va ser capaç de corregir abans que se li escapés d'una manera tan sobiranament idiota. És vostè el meu pare.

No era una pregunta. No feia falta respondre, no obstant això va assentir.

—I sap que soc bruixota.

Va tornar a assentir.

—Sospita que està en un poble ple de bruixots.

Va tornar a assentir.

—Fills de totes les dones cremades i dels homes que les van cremar.

Va tornar a assentir.

—I per què vostè no va buscar a la meva mare per a cremar-la? L'hauria trobat, com tots els que van buscar a “les bruixes”, ho van fer, sap? O és que m'ha tocat en sort un pare una mica inútil per a la caça de bruixes?

L'home va somriure, després de molt de temps.

Li faltaven ja algunes dents i estava molt vell, la poca edat que tenia se li havia vingut damunt sense compassió.

La noia va comprovar que estava mal alimentat, amb set, pobra i sense les seves insígnies d'Inquisidor.

—He... -va empassar saliva amb dificultat- He buscat a la teva mare per a estimar-la... no per a cremar-la.

Muriel va aixecar les celles, sense sorpresa, com qui simplement aixeca les celles.

—I veig que això ho ha atribuït. Vingui, Pare Desastre, vingui, segueixi'm i digui'm el seu nom.

—Ariel de...

—Sí, sí, ja sé que després del seu nom segueixen altres cinc més i si és de bona casa, almenys tres cognoms i el nom del seu gos -va sospirar consternada, mentre prenia la mà del vell i el portava a ròssec cap a la seva cabanya-. Encara sort que la meva mare no em va posar Muariel, en honor a vostè, perquè bastant lletja és la mescla que va fer...

—La seva mare no sabia el meu nom.

—Qui li va mentir això? -li va respondre amb aquest somriure sarcàstic que havia somiat tantes vegades i que pregava tornar a veure.

El va ajudar a banyar-se (el tercer bany que aquest pobre home es donava en tota la seva vida), a vestir-se i afaitar-se.

Li va donar menjar i beure i el va deixar dormir i descansar els peus empastifats en menta, crema de llet de cabra i algunes potingues més.

Van passar dies xerrant, cantant velles cançons i observant els capvespres passar pel riu.

L'home li va ensenyar a llegir i va comprovar que efectivament la jove sabia prendre una espasa i donar precisos cops.

També va comprovar que ell estava molt oxidat.

Li va ensenyar el que sabia, la qual cosa devia i el que no.

Li va explicar els seus descobriments sobre les mentides, sobre la por i sobre l'histerisme col·lectiu que la caça de bruixes havia generat.

Van parlar de política, del cel i les estrelles, de la màgia i de Déu.

Però només quan ja no va haver-hi més que parlar i van poder mirar el capvespre en silenci, ell li va preguntar per Ada.

—Dorm.

Va ser l'única resposta de la jove i ho va portar a caminar pels boscos.

Sota un alt i gris arbre, que semblava cantar quan s'agitava, hi havia una blanca pedra, envoltada d'altres de color.

—Dorm. Es va adormir de pur cansament. No va ser fàcil arribar aquí i va sofrir tortures quan la van atrapar. Va aconseguir escapar, em va buscar a la casa d'una vella molt lletja que em retenia i va continuar fugint. Va perdre un braç en una baralla, un gos que li van tirar li va destrossar la part de baix del llavi... Però a mi mai em va passar res. Gràcies a vostè i a ella. Jo sabia cap a on córrer i sabia que podia córrer tranquil·la. Sabia on buscar-la si ella sobrevivia i sabia què fer en cas que ella mai tornés.

—Dorm...

—Sí, dorm —la jove va prendre la mà del seu pare, amb un afecte que fins al moment mai li havia donat.

—Dorm... en pau?

—Dorm en aquest bosc, dorm bressolada per aquest arbre, dorm en el ventre de la Mare...

—Dorm en pau... —va afirmar Ariel estrenyent la mà de la seva filla.

Ella va assentir.

—Puc dormir aquesta nit aquí?

—Aquesta nit i sempre...

—Gràcies...

Es van acomiadar i ell es va adormir al costat de la pedra blanca, envoltada de pedres més petites i de diversos colors.

És nit tancada i només s'escolta el crepitar del foc.

Ell s'aixeca i segueix el so.

Toca amb les gemmes dels dits la porta de la cabanya, l'acaricia.

Aquesta vegada no colpeja. Obre suaument i sap que ella és allí.

L'aroma a espècies, a pa recentment fet, a sabó i bosc, ho envaeixen. Els seus ulls s'omplen del foc que crepita suaument a un costat i es posen en la dona que l'espera.

Aquella dona de llargs cabells com a lianes de Lligabosc, del color de la terra, amb ulls marrons, lluminosos com mil calderes, mil fogueres.

Està completament nua, amb el cos mullat per la rosada càlida d'aquella habitació plena d'aromes estranyes, de menjar bon, de llit càlid i xemeneia vivaç.

Ella estira la mà i frega els dits de l'home, toca el temps en cada arruga del seu rostre. Besa suaument els llavis del qual va buscar per a estimar.

Dormen junts.

En el centre de l'habitació, dues pedres blanques envoltades d'altres de colors brillen esperant l'alba.

La Resurrecció de Tunay

Tunay va caure agenollada i una pols seca es va aixecar al seu al voltant, un vel de terra assedegada.

Va buscar un lloc on donar suport al seu cap i es va arrossegar fins a una pedra pròxima.

Es va ficar al llit allí, per a poder veure les últimes estrelles que veuria en la seva vida.

Tunay estava morint.

Havia sortit a fer un volt, caminar una mica la muntanya i es va allunyar, es va allunyar, fins a arribar a un punt en què podia dominar la vista cap al riu i el seu poble.

La fúria la impulsava a anar-se cada vegada més lluny.

Primer caminava com portada per mil dimonis, fins que va baixar el ritme i ja només va poder escoltar el soroll eixordador del seu cor bombant a mil per hora.

El lloc estava fosc i més enllà cantaven els grills i les cigarres, però ella només escoltava els tambors del seu pit... i aquest mateix so la va relaxar.

Aquest so era el que sentia fort cada vegada que naixia un dels seus fills. No sols era felicitat, sinó també era la por al fet que no enganxessin al seu pit.

I mai ho feien.

L'anomenaven Tunay Riu Sec, perquè pels seus pits no corria llet. I eren bells pits, forts i daurats pel sol, però l'elixir de la vida li era negat.

Tots els seus nens havien begut d'altres mares.

Al principi això va ser motiu de molt de dolor i frustració, però el seu marit somreia i li deia que almenys tenien nens i nenes fortes i bells com ella i ell. No semblava importar-li realment, per això Tunay va tractar de deixar de costat la seva tristesa i ho va prendre com un aprenentatge que en algun moment es revelaria.

No obstant això, aquesta nit, quan li havia dit al seu marit que estava embarassada de nou, ell, groller i molest, li havia recordat "el seu defecte".

Estava molest amb uns altres, per una altra qüestió que no tenia per què entrar a la seva llar... però Tunay havia rebut el càstig de la seva ràbia.

Contagiada de la ràbia humana, va sortir corrent, allunyant-se.

Ja no ho escoltava, quan ell es va adonar del seu error i va sortir a cridar-la, penedit.

La solitud acompanyava a Tunay, el silenci de la muntanya a la seva al voltant, el batec del seu cor, ressò de la seva vida i de la vida en el seu ventre.

Va arribar a les llomes acolorides i va continuar pujant, sense panteixar, sense cansar-se. El seu cos era bell i fort. Les estrelles es reflectien en el rostre rogenc i llis de Tunay.

Va córrer, va córrer fins al cim, envoltada de la pols vermellova del camí...

I no la va veure...

L'escurçó es va defensar contra el que va pensar era un enemic natural, no es va detenir a observar que només era una jove que passejava la seva ràbia, per a deixar-la reposar en la terra. No sabia que era mare de sis nens forts i bells, que l'esperarien ansiosos. Companya i esposa d'un home que l'adorava i que la buscava per cel i terra.

Tunay tampoc es va detenir, va reaccionar per instint i mecànicament.

No es va adonar que la vella serp estava mig cega, però que era precisa amb la picada, que era molt més llarga que el seu petit cos i menys perillosa que els seus nens jugant amb pals... tret que piqués.

Ambdues es van espantar.

Tunay va tirar la manotada, l'escurçó va tirar la mossegada.

Les dues van donar en el blanc.

Van quedar observant-se uns segons.

La jove dona va veure una enorme reina de la muntanya, altiva, d'ulls brillants, que es va elevar sobre sí mateixa com a sorpresa, amb la boca ben tancada i el cap cap avall, com sospesant la situació.

Tunay sabia que aquest tipus d'escurçons, rarament matava a la gent quan la picava... però aquella... aquella era una reina, era enorme. Era la propietària d'aquells sòls. Va témer, va témer per la seva vida.

Se li va glaçar el cor quan va començar a sentir cada vegada més fort, al seu torrent sanguini una cosa estranya, una cosa contra la qual el seu cos lluitava.

La serp va observar espantada i va comprendre. Allò no era un enemic ni un depredador, només una simple humana espantada, com ella, vella ximple que últimament disparava la seva fatal fletxa sense preguntar.

L'hauria matat? Estaria morint? La seva freda sang es va gelar encara més al saber la resposta. No li agradava, no li agradava res...

Pobreta, era jove, segurament tindria nens... i...

Tunay va començar a plorar i es va emportar la mà al ventre. La serp ho va entendre.

-Ai, maleït el diable que li havia donat aquestes dents i més maleït el que li havia permès picar més fort que les altres!

L'escurçó va intentar acostar-se, però només va aconseguir espantar a la noia encara més.

La vella serp va pensar un moment, va baixar el seu llarg i gruixut cos de cara a terra i va sortir disparada cap a la muntanya oberta.

Va creure sentir que la noia murmurava "no em deixis", però el millor era marxar i demanar ajuda urgent. La nena i el seu nen es moririen per la seva culpa si no feia alguna

cosa i el seu vell i enorme cor no podria resistir-ho.

Tunay va caure de genolls, aixecant aquest lleu vel de pols vermellosa de les llomes assedegades d'aigua. Des de feia mesos que esperaven les esquerdes per una miqueta de favor del cel i desesperades van absorbir les enormes llàgrimes salades de Tunay.

La noia jagué i va observar els cels.

A dalt les brillants estrelles, ànimes i creadores d'aquest món, la miraven des de les seves graderies del cel.

Sentia la sang cada vegada més calenta i sabia que per allí corria el verí, la cremava suaument per dins, com un tronc humit que lentament es deixa llepar per les flames.

Va témer pel seu nen i va témer encara més pels nens que creixerien sense ella.

Li va demanar a les estrelles, a les deïtats que caminaven pels seus pagaments, que l'ajudessin, que no la portessin encara. Havia de saber per què els seus pits no donaven llet, com creixerien els seus petits, amb qui formarien parella, tindria bells nets com els seus bells nens?

Tunay plorava i la terra absorbia les seves llàgrimes, àvida de més d'aquella dolça-salada aigua, trista i cristal·lina.

La serp semblava sobrevolar els camps de terra trencadissa.

Anava el més ràpid que el seu enorme cos li permetia.

Buscaria a la dona. Sí, a aquesta dona que un dia l'havia desenredat de les punxes de la tusca caiguda en la qual s'havia embullat.

Una dolça dona. Un enorme gos blanc.

Sí, la dona es convertia en un enorme gos blanc i corria lliure al costat del Misky Mayu, durant la nit, acompanyada de les bèsties.

I allí estava: Encarna. Bordant-li a les òlibes, que jugaven amb ella. Bramant a les cigarres adormides, perquè cantessin el seu cant també de nit i espantessin als homes, augurant un matí calorosíssim i insuportable.

L'escurçó va arribar i es va trobar cara a cara al gos blanc i enorme que li va grunyar feroç.

El vell escurçó la va observar de costat, no esperant aquesta rebuda.

Però, de sobte, Encarna va començar a saltar alegre i jove d'un costat a l'altre, bordant-li en forma de benvinguda.

La vella serp li va explicar a la bruixa l'enorme error que havia comès.

Encarna va aixecar el cap, va assentir i va sortir corrent a tot trot.

Les seves potes de gos eren joves i fortes i sempre ho serien. Però preferia presentar-se davant la jove amb la seva forma humana, perquè sabia que la gent inventava coses bones i coses dolentes sobre ella.

Passava el mateix amb tot esperit. Mai se sabia si era realment dolent o bo o si feia maldats per un bé major, fins que un se li creués en el camí. Així eren aquestes terres.

Encarna, en realitat, era una anciana dolça i solitària. Vivia a la seva barraca allunyada dels escàndols de la seva gran família criolla.

Ella ja havia complert amb el seu paper, ara era lliure.

Encarna vestia sempre de blanc i blanc era el seu llarg pèl, que portava pentinat cap enrere. Semblava una cascada d'escuma fina que sortia del seu cap i descansava sobre la seva esquena. Per aquí, es veien alguns fils de plata o el record de levíssims flocs negre-nit que antany era el seu cabell.

Els seus ulls eren petits, amagats per arrugues, però brillants, negres com a fumalls, pedres precioses polides fins que semblaven estrelles d'alguna galàxia fosca... però estranyament plens de llum.

La seva mirada era perspicaç, ràpida.

Podia endevinar en el vent centenars de colors, trobar ràpidament la serp que es fica en silenci en el ranxo, atrapar la guineu abans que fes mal.

Amb la seva mirada podia callar al que piulava des del no-res i ficava por als homes que anaven a cavall.

Més d'una vegada s'havia trenat en una baralla de lladrucs i banyades amb el toro de les muntanyes, que només caminava per aquí per a fer mal.

Ni què dir de les nits ballant i cantant per a la flamejant i bella Telèsita, en muntanyes perdudes on pocs podien entrar.

Deien que escoltava les ànimes en pena i els cantava per a calmar-les. Cantava en quichua, que havia après de nena de les dones que havien treballat a la casa dels seus pares.

I les ànimes li responien amb secrets i li il·luminaven la ment amb veritable saviesa.

Deien també que havia viscut en l'opulència de les grans famílies criolles. Quan s'havia alliberat de la responsabilitat del fills, la família i el marit, s'havia allunyat de tots, cansada de tenir la seva ànima empresonada, per a tornar a ser part de la terra i retornar-li a la gent el que havia après de les belles dones originàries.

Deien, per això, que ella sabia curar.

La muntanya ja no tenia secrets per a ella, ni les plantes portades de l'estranger, ni les pestes que podien assetjar les terres. Per a ella la mort era una cosa que venia naturalment i no per la malaltia.

Per això mateix s'havia enganxat amb la mort en llargues divagacions sobre les seves funcions en la terra.

Per això mateix parlaven de la vida i la mort com un cicle, a vegades injust, a vegades necessari.

Per això mateix, en aquest temps que ella va trepitjar la terra, en la seva vellesa de bruixa remeiera, cap nen va sofrir fam, ni fred, ni malaltia, i cap mare va passar el dolor de

perdre al seu nen.

Almenys les discussions amb la blanca de les dentotes havien servit d'alguna cosa, deia.

La lluna plena minvava aquest dia, però li permetia veure més enllà de tot camí.

Les estrelles la comminaven a apurar-se i la vella convertida en gos jove i enorme rondinava: “que ja arribo, ep, que ja arribo”.

I va arribar al costat de l'agonitzant Tunay.

Coneixia a la noia.

No hi havia màgia que li curés els pits secs.

“Molt de pit mig debades”, li havia murmurat a la bruixa de la tribu de Tunay i ambdues havien coincidit en aquest punt.

Pobre petita, què l'havia portat a aquell lloc a trobar la mort?

Segurament alguna baralla, sempre s'anaven a fer un volt per això , per a no barallar i pensar amb la claredat de la lluna. Aquesta era una bona lluna per a pensar... però la nit no havia estat la millor...

Però a vegades cal parar l'enuig i pensar que més enllà de les terres familiars, de nit, la muntanya és la muntanya i no té compassió de ningú.

Amaga en les seves ombres els perills i reflecteix llums enganyoses amb les lluentors que es reflecteixen en el camp.

Ni què dir les nits sense lluna, on només els animals podien reclamar caminar per sobre la terra.

Encarna es va presentar vestida de blanc i abans d'acostar-se es va pentinar una mica els cabells esvalotats per la carrera.

Ser bèstia la divertia, però li deixava les mans i el nas plens de terra.

Encarna es va asseure al costat de Tunay, que ja l'observava com si fos una aparició, blanca i brillant. Una estrella caiguda, segurament pensaria la nena.

—Ai, no estimada, que encara no he estirat la pota.

—Ah...

—Tu estàs a punt.

—Ah...

—Però bé, això es pot arreglar. No fa falta que la bona senyora et porti encara –la mort, de peu al costat de l'únic arbre de la zona, la va observar amb els ulls molt oberts. Semblava una velleta fosca, un palet vestit de negre, amb un cap blanc, blanca.

—Sí, sí, vella folla. Com et portaràs a aquesta nena per la mossegadeta d'una serp?

—Era un escurçó gegant... -va murmurar Tunay.

—Gegant sí, verinosa també, però no per això t'has d'anar. Si no, com esbrinarem què t'ha assecat els pits?

Tunay va somriure feblement.

—Si em moro, ens morim dos...

Encarna va observar el seu ventre.

—Sí... ho sé... -es va aixecar amb sorprenent agilitat per a la seva edat-.

Mans a l'obra. Anem, vella amiga, que vostè s'emporta a la gent, però també a vegades la retorna. Així que m'ajudarà.

La mort va blanquejar els ulls (o aquesta impressió va tenir Tunay) i va dir una mica com “li van donar molta pista lliure a aquesta vella remeiera”.

—I tu estàs contenta que no et deixi semblar la dolenta de sempre.

A part, parlo tan bé de tu, que tots entenen que ets necessària i per tant, ets bona.

Juntes van aixecar a Tunay, que de sobte va poder sostenir-se sobre les seves cames. Ja no sentia el torrent dins.

Una cosa suau i calent li recorria el braç i, com una serp que s'enrosca, la seva sang sortia de la ferida, donant voltes, fins a arribar al colze i caure en gotetes al sòl.

Va observar la sang enverinada sortir, sortir, fins que va parar.

No hi havia més ferida que dos punts i una lleugera marca vermella d'una serp impresa en la pell.

—I?

—I què, nena?

—Res més? Ja estic curada?

—Ah, però tu què et creus? Que això és qüestió de focs fantàstics, rituals de sang, algun sacrifici o coses per l'estil?

Estàs ajuntant-te massa amb les esclaves dels espanyols de la zona. Aquests els fiquen qualsevol cosa al cap a les pobres.

—Jo... vaig pensar que anava a ser alguna cosa... més “difícil” -va dir tímidament.

Les dues velles van començar a riure.

—No, no. La màgia és fàcil si es creu en ella amb tot el foc de l'ànima. No es necessita molt més -va assenyalar amb la barbata a la mort de l'altre costat-. A part, vam tenir una gran ajuda.

La jove va mirar a la mort i no li va témer.

Era una velleta dolça, d'ulls molt foscos, com dos cristalls de vidre opac, d'agradable somriure.

—T'esperaré sense por, mama... -li va dir amb tendresa Tunay i li va fer un petó en el

front.

Van caminar, baixant suaument la lloma, acompanyades pel suau vent nocturn que refrescava una mica la calor de la tarda (una mica).

Es van acomiadar prop del poble i Tunay va tornar a la seva llar, tranquil·la, somrient...

Sentia molt de dolor en els pits i el ventre tibant.

El seu marit la va estrènyer amorosament als seus braços i li va demanar de mil formes mil perdons.

Dies després, un crit de guerra sortia de la boca de la primera filla de Tunay que aconseguia agarrar-se àvidament del seu pit.

Mel de flors, llet, verí i màgia, això beuria la petita durant els seus primers anys.

Filla, neta i germana dels últims descendents del primer poble. Guerrera, bruixa i amant... això deien les estrelles.

Tunay va abraçar a la seva filla mentre li murmurava el que deien els cels sobre ella. Al seu costat, el seu marit cantava una suau cançó per a calmar-les. Va tancar els ulls, la màgia, les embolicava.

Tunay va sentir la vida fluir per ella, pels seus pits plens de vida, pel petit cos que s'estrenyia contra el seu cor i va veure l'última esperança de llibertat dipositada sobre el front de la seva filla.

Quan les Dones Despertin

Van arribar abans que l'hivern es posés encara més cru.

Van rearmar la casa de la vella Moie, que s'estava esfondrant i empestava al cos de Moie... la vella havia mort abans del primer fred i ningú s'havia atrevit a entrar i donar-li una sepultura digna.

A vegades era així, la llei de la selva... la llei del fred o del qui aconsegueix arribar a la primavera, guanya.

Però ell era un home fort i s'havia encarregat de donar-li sepultura a la vella vídua i solitària.

Es deia Iurguen, era petit però massís, amb cabell molt negre i ple el seu rostre de barba i bigoti, ben retallada, gairebé pegada a les galtes.

El seu rostre era quadrat i seriós, la seva mirada era profunda i furiosa, emmarcada amb dues celles ben poblades.

Tot el seu aspecte era fer i ella, la seva esposa, semblava una noia salvatge, amb el cabell marró-vermellós desordenat en rullats ressorts, però més enllà que era una parella "una miqueta" temible i estranya, tenien el semblant de dues persones nobles. I dues persones nobles caigudes en aquest poble eren refugiats.

Però ni Iurguen ni la seva esposa Ada eren ni nobles ni refugiats.

Només buscaven un lloc on quedar-se i on esperar la criatura en el ventre d'Ada.

El rumor de guerres i les reals columnes de fum que es veien al lluny, els van impulsar a buscar llocs més tranquils.

Així, travessant boscos, estepes de fred i més boscos, havien conegut pobles amables i llocs d'allò més hostils.

Quan van arribar a aquest lloc, Ada va sospirar i va dir: "és aquí".

La vella Moie l'havia "cridat" en algun somni i els havia deixat en la seva llar les seves coses i el seu bon humor. Perquè la vella sempre reia, reia dels altres i de si mateixa.

Moie havia deixat el seu cos allí perquè ningú entrés a profanar la seva llar.

No li hauria importat si no fos perquè sabia que en algun moment arribaria algú que necessitaria aquesta llar, total, per a què necessitava les coses dels vius?

I allí estaven, aquesta parella que havia esperat encara després de sospirar per última vegada.

Amb respecte, tots dos li havien donat sepultura i havien plantat (en ple hivern) un petit arbre que portaven amb ells des dels seus pagaments originals.

Vivien ara en una terra de gent amb ulls ben clars i cabells gairebé blancs com la neu,

que queia per moments en torrents imparables.

Tots dos, amb els seus cabells foscos i ulls encara més negres, eren estranys allí. I atractius.

Les dones passaven estirant el costat dels seus ulls per a poder observar més temps a Iurguen, ample d'esquena, forts braços, enormes mans.

Els agradava sentir-ho cantar en la fusteria, on el vell Loreno havia trobat un bon ajudant en Iurguen. El jove era tosc, encara que molt hàbil. Més enllà de la cuirassa que portava per cos i del seu rostre salvatge, tenia molta delicadesa i sensibilitat.

—Treballes la fusta com si fos el cos d'una dona.

—I així ho faig cada nit a la meva casa...

Tots dos van riure amb veu profunda i van continuar parlant de la benedicció d'una dona a la casa.

—Estrany... -va murmurar Iurguen.

—Què és estrany? -va preguntar Loreno. Fumava en pipa, mentre es retorçava els grans bigotis blancs.

—Que vostè pensí així. En aquest poble només veig rostres de dona apagats. Són infeliços. Porten la seva feminitat com una càrrega. I he escoltat en la taverna al ferrer Panor presumir de les pallisses que li dona a la pobra joveneta que té per esposa...

—I això que encara no vam poder saber de què va morir l'anterior dona...

—Per què ho permeten? -va preguntar amb la fúria continguda en la gola. Se li notava per la gravetat de la veu.

—És que... així les han criat, així ens han ensenyat -va dir tristament el vell fuster-. A nosaltres ens van endurir a costa de cops de puny, de dir-nos que a un home mai se li diu que no.

A elles els han cosit l'ànima, la boca, el sexe i les han modelat al gust dels homes... però no es van adonar que van cosir tant que els van llevar l'amor per sentir amor i que a nosaltres ens van deixar un gran buit que no sabem com omplir... i ho omplim com ho fa Panor, amb violència. I nosaltres som odiats. I elles són del disgust dels homes.

Iurguen va assentir en silenci.

—Encara que alguns canviem.

—Sí... -va dir Iurguen distret en una delicada figura que tallava en la fusta.

—Apart... -va murmurar el vell amb un somriure estrany- no té una dona com les nostres... Sap?

Iurguen va aixecar una cella i ho va mirar de costat. Les seves mans seguien el treball amb la mateixa delicadesa.

—Sí... d'aquestes que saben curar el fred dels dies amb les seves mans...

Tots dos van somriure.

Ada agradava d'aquell lloc, però temia sortir sola.

Sabia que les dones envejaven el seu marit i li tiraven pestes sense motiu. Els havien “ensenyat a acarnissar-se”, deia per a si mateixa.

Però també sabia que els homes l'observaven de front, desitjosos, animals, sense cap mena de pudor. Els havien ensenyat a “rebre el que creien merèixer”.

No li agradava això.

Es mossegava els llavis amb ràbia i respirava profundament, la fúria continguda en els seus ulls foscos.

Iurguen li havia demanat calma.

Que no prengué represàlies.

En l'últim poble que havia estat, més de la meitat dels homes havien quedat cecs durant setmanes.

Per sort havien pensat que era una estranya pesta, però el millor va ser allunyar-se d'allí abans que als homes comencessin a sortir-los estranyes crostes en les seves... en això... les seves eines de desig.

Ada observava amb curiositat a les dones i les escoltava.

Sabia que parlaven, les entenia, però tenia la sensació que a aquestes dones els havien tallat les llengües.

Era una sensació estranya sentir això i sentir-les parlar.

Però el més sorprenent era que les embarassades ocultaven el ventre, les altres dones les comminaven a això.

S'avergonyien de ser els qui eren i li tenien fàstic a la seva sang.

Cada dia de sang per a aquestes dones era un dia de tortura i vergonya.

Ada obria els ulls enormes i gairebé negres que tenia i en silenci les compadia.

Ella estimava el seu ventre. Li encantava que Iurguen s'acostés a ell i li cantés amb la seva veu ronca i profunda i li fes pessigolles amb la seva barba crescuda pel dia de treball.

Ada tampoc temia ni es fastiguejava de la seva sang, quan l'havia tingut.

I li havia ensenyat a Iurguen a respectar-la i no témer-li, com era tradició en altres pobles... l'havia guiat al fet que l'estimés encara en aquests dies de lluna vermella.

No comprenia molt, però els camins travessats li havien ensenyat que les cultures eren completament distintes d'un poble a un altre.

Sabien que a l'est encara no s'havien contaminat amb aquests tabús i pors inútils. Encara en els seus boscos les dones podien caminar tranquil·lament i estimar a qui estimessin... però Iurguen li havia dit:

—Quan tornem res serà igual, Ada... la guerra haurà matat tot això... Tu i jo ho sabem.

Tu i jo i tots ho veiem.

Però la guerra ens disseminarà i potser porta les nostres idees cap a altres mons.

—Potser les nostres idees no agraden als altres mons.

Iurguen havia sospirat amb tristesa.

—Potser.

I allí estaven.

El seu marit era feliç tallant la fusta.

Ella es tancava a cosir, cuinar, pintar, llegir.

Llegir! No podia explicar-li a ningú què llegia... cap dona llegia allí. I pocs homes ho feien, gairebé ningú podia prendre un llibre entre mans, perquè no entendrien el que tenien davant dels seus nassos.

No obstant això, Ada els llegia i els feia. Escrivia les milers d'històries que sortien de la seva ment i les hi relatava a Iurguen, qui l'escoltava embadalit i emocionat, com un nen que descobreix la màgia de la veu per primera vegada.

Però Iurguen també escrivia per a ella en els seus dies lliures i després li demanava que li pintés fulles referides a les seves històries.

Les fulles, les pintures i les tintes eren els seus millors tresors per a passar els dies en què la neu tancava a la gent en les seves llars.

Les nits van passar.

El fred va arrasar amb embarassades, amb nens i amb ancians. Fins a alguns homes joves i forts s'havia emportat.

El foc escassejava, igual que el menjar.

Els vents gelats es colaven per totes les esclotxes.

Però això no passava en la llar d'Ada i Iurguen.

Per a ells sempre hi havia foc i menjar, abraçades sota els cobertors de llana en els dies de fred insuportable i plaer quan ja el fred es presentava massa intens.

Quan va arribar la primavera no havia nascut ni un sol nen ni nena.

Només Lilena havia aconseguit sobreviure entre l'escalfor del pit d'Ada i la tèbia barba de Iurguen que s'acostava seguit a besar el seu ventre.

Lilena havia nascut l'últim dia d'hivern d'aquest any.

El seu naixement, diria Lorenzo, havia portat la primavera.

Dies després, Iurguen treballava en un enorme moble que algú ric li havia demanat al seu cap. Això alimentaria a la família de Lorenzo i a la nova família de Iurguen durant molts dies, li havia dit el vell.

Davant d'ell, un jove del poble esperava que Iurguen acabés els detalls del moble.

—Sap vostè el que fa —li va dir el noi, adulator.

—Mh... —va murmurar concentrat.

—Treballa fa molt d'això, veritat?

—Mhju... —va respondre.

—El felicito perquè sigui pare —va dir el jove canviant el tema— Jo em vaig casar fa poc i espero tenir un home abans que tornin els freds. Vostè va tenir una nena?

—Psi... —va respondre amb la llengua a un costat, concentrat en un relleu de flors que estava acabant.

—Una llàstima... Tenir un nena! Una llàstima, home...

El món es va parar per un segon.

El jove va sentir una cosa molesta, un calfred... temor.

La mirada de Iurguen estava fixa en el moble, però lentament va anar pujant cap al noi, que va començar a respirar fort, agitat, a moure's incòmode. Es va aixecar de la seva cadira i va esperar.

Què esperava?

Trobar-se amb AQUESTA mirada.

I no volia aquesta trobada.

Li donava mala espina.

Va empassar saliva i va esperar un crit, un cop, alguna cosa.

Però Iurguen només va clavar els seus ulls foscos en ell i va estirar una mica el coll cap a ell.

—Estic orgullós de tenir una nena. Estic orgullós que LA MEVA filla, sigui una nena. Per què seria una llàstima? Potser penses que desitjo criar una nina trencada, mal cosida, com ho són les dones d'aquest poble, com ho és aquesta pobra noia amb la qual t'has casat i que, segur, ja maltractes, ja has modelat amb por, amb els teus punys?

No vull una nena per a emmordassar-la en el silenci i la ignorància.

Sé que la meva nena serà com la meva dona i algun dia li farà entendre a una bèstia com tu el que és ser estimat i estimar. Li curarà les ferides de la guerra quan torni de la batalla, ho omplirà de calor en els dies de fred, li farà menjar per a alimentar el seu ventre i la seva ànima, històries per a florir la ment. O potser, jove imbècil, quan el teu pare va tornar de la guerra es va trobar amb una estàtua? No, es va trobar amb els braços de la seva dona, amb les llàgrimes que ho van banyar de records, amb el seu sexe tebi, amb els seus petons desesperats. Potser tu, quan vas néixer, no vas dormir durant un temps en aquest lloc càlid i únic que era el ventre de la teva mare? Et va portar una dona al món, amb la seva sang, els seus crits i el seu dolor. I et va estimar, et va donar de LA SEVA llet, et va besar quan et feien mal els genolls de tant raspar-te'ls i et va acariciar les galtes amb tristesa quan et vas allunyar d'ella, per a anar-te amb la teva dona. I la teva dona, potser no estava feliç el dia que es van casar? La veig a la pobra nena passar amb els seus ulls plorosos, miserable, colpejada

per les teves paraules i els teus punys... ja no t'estima... ja no és feliç com ho era el dia de les vostres noces... Va tornar al seu treball, furiós.

L'ombra que els havia cobert, es dissipava de manera suau, arrossegant les paraules que havien quedat en l'aire.

El jove l'observava amb la boca oberta i el cor instal·lat en la gola.

Alguna cosa havia tallat el flux de l'aire. El so no existia. Semblava haver-hi boira en l'ambient.

Sentia la ira d'aquest home en les temples, en el pit.

La ira estava solament dirigida cap a ell... pobre infeliç, nen infeliç amb una esposa que havia tornat infeliç i amb la qual tindria nens infeliços...

Loreno va començar a riure's des d'algun punt de la fusteria i tot va tornar a la normalitat.

Van tornar a escoltar-se els sons, l'aire va continuar corrent.

Iurguen es va calmar, però la posició del seu cos encara era d'atac.

Dintre seu, només pensava que aquest noi era un petit imbècil.

—Ets un petit imbècil —va afirmar Loreno dirigint-se al noi—. Un noiet infeliç. Ves-te a casa i besa a la teva dona, t'avisaré quan acabem el treball, així li ho portes al teu cap.

El noi pràcticament va fugir, com el nen espantat que era.

—Iurguen... sigues una mica més amable amb els clients —va dir rient-se entre dents el vell Loreno—. No tots entenen el que tenim, home.

—Però alguns hauran d'entendre-ho... Creu-me que en algun punt el mocós va entendre.

—Sí... clar que va entendre. Va recordar. Aquí a les dones les cusen i als homes els colpegen fins que aprenen a colpejar.

—Trist món.

—Trist.

Va tornar a la seva casa, cavil·lant i sentint.

Iurguen sentia una mica més enllà de si mateix i l'única cosa que sentia en els altres era desesperació i tancament. Sí, les seves ànimes estaven tancades.

Però ell... va pensar en Ada, en Lilena.

Es va somriure satisfet, encara que sentia una mica de llàstima per la resta.

Ell era feliç.

Havia portat a la seva nena al món, havia vist, sentit, compartit el dolor amb Ada i després la satisfacció dels crits de Lilena que reclamava de nou el seu còmode llit en el ventre de la seva mare. Però els seus petons i la veu d'Ada l'havien calmat i d'allí mai més Lilena havia tornat a plorar.

Va arribar a casa i es va trobar amb elles.

Lilena bevia àvidament del pit la seva mare, però quan va escoltar la salutació del seu pare es va enlairar un segon per a saludar-lo amb un alegre crit de bebè.

Iurguen va besar a totes dues en el front i les hi va quedar mirant...

Hi havia dolçor i tristesa en la seva mirada.

Ada estava una mica distreta, però alguna cosa ballava suaument al voltant del seu marit. Aquesta boira lleu que se li formava quan estava molestat.

Ada comprenia el que passava allí fora.

Ell no podia arribar a entendre-ho, havia canviat i après tant que tornar enrere era impensable.

Es va mirar les mans i després va observar a Ada. Es va veure intentant aixecar-li una mà... i es va odiar per simplement pensar-ho.

Va tornar a mirar les seves mans i va respirar fort, afligit.

Ada ho observava seriosament.

Alguna cosa en ell s'havia trencat. Es notava que volia plorar i sabia que ell ploraria aquesta nit damunt del seu pit i demanaria que les coses canviessin.

Li demanaria a ella que les coses canviessin.

Li preguntaria mil vegades com trencar les cadenes, descosir l'ànima d'aquestes dones, com fer caure les mans d'aquests homes, destruir la pedra d'aquests cors freds... com fer-los comprendre que ells venien d'un lloc, més a l'est, on les dones estimaven en el llit amb passió, reien a riallades, parlaven de literatura, mostraven els seus ventres plens al sol, ballaven els dies de brisa, els dies sense brisa, de nit i de dia.

I sabia que en ella trobaria la resposta.

Sabria que ella podria canviar-ho.

Canviar el món en què vivien era una cosa que ella sabia fer.

Confiarà en la seva màgia i en les seves paraules.

Fora creixia un arbre de pomes grogues, que havia sobreviscut a l'hivern cuidat per Moie. Un arbre que alimentaria els ventres quan no hi hagués res a menjar, un arbre amb el qual Lilena creixeria, a la seva ombra, llegint i aprenent el que havia d'aprendre.

Aquesta nit, Ada li va parlar a Lilena.

—És aquí, aquí on començarem la nostra vida, on plantem EL TEU arbre. I tu seràs la gran matriarca, la que permetrà que el món canviï. Il·luminarem aquestes vils ànimes, Lilena. Tu, jo i el teu pare, el nostre guardià i amor. Podrem encendre la llum... Per a això vam néixer les bruixes, per a això van néixer els fills de les bruixes, el meu amor...

per a això som el que som...

La Maledicció Trencada 1: Les Paraules

—Alguna vegada has vist una bruixa? –li va preguntar Aurèlia a Leonard.

—No, la veritat que no, però sé que existeixen –va contestar menjant-se la seva tercera poma.

Estaven asseguts molt junts, sota l'arbre de pomes grogues.

Hi havia molts en aquesta zona, eren un bell bosquet.

Bufava el vent suau i fred, però càlid era el sol que els banyava, així com càlida era l'aurèola primaveral que cobria a tots dos joves.

Hormones, en diuen d'aquesta aurèola.

—Jo soc bruixa –va anunciar serena. Els ulls vius de la jove van buscar la mirada del noi, algun dubte, un tremolor, alguna cosa.

Però el noi tenia molta cara de res com per a revelar algun sentiment.

Leonard es va inclinar d'espatlles.

—No t'importa?

—Ets de les dolentes?

—No.

—Llavors, definitivament no m'importa –el noi va continuar menjant la seva poma, content i en el seu món.

Aurèlia el va observar de costat, acabant de raspar el cor de la fruita amb les dents.

—Ets rar.

—I tu bruita.

Silenci. Es van mirar i van començar a riure's amb les boques plenes.

Leonard va mirar meravellat el bosc.

Només veia el verd de les fulles, el marró de les branques i el groc de les pomes.

—Quina cosa rara una poma groga... però són bones...

—Són pomes de bruixa. Es planta un arbre de pomes grogues per cada bruixa que neix en aquesta família.

—I quin és el teu arbre?

—Aquest –va acariciar la fusta de l'arbre on estaven recolzats.

Leonard va assentir.

—És un dels més bonics... –va dir gairebé murmurant. Aurèlia va veure que la mirada del noi es perdia a dalt, entre l'embull de fulles i fruites. Li va agradar que el noi fos tan... estrany i volador... Sí, es notava que aquest noi volava en la seva ment per mons que ella no coneixia.

Va desitjar saber d'ells, conèixer històries, colors i aromes.

—Somies despert, molt, molt, tu.

—Sí... –va dir llevant-li importància al tema i inclinant-se d'espatlles—. M'agrada escriure el que veig i el que escolto.

—I per això no t'importa que jo sigui bruixa...

—Clar, perquè jo m'he imaginat a moltes, però mai havia vist una de prop... i ets una bruixa bufona, no com les que explica la meva àvia, que són bruixotes berrugoses i dolentes... i tu vas dir que ets bona, i et crec.

—És a dir, et casaràs amb mi.

—No estan arreglant això, els nostres pares, ara? –va preguntar entre singlot i singlot i deixant anar un rot. Tots dos van riure a gust.

—Sí, ja sé... Però no t'importa que sigui una bruixa perquè has imaginat moltes, però tampoc t'importa casar-te amb una.

El noi va somriure.

—No, la veritat que no. Cuines molt bé. Amb molt poc, anit vas fer grans coses... Aquesta... salsa era genial. Tenia un sabor... estem... –va pensar un moment– estrambòtic.

—D'on et vas inventar aquesta paraula? –va preguntar entre riallades Aurèlia.

—No la vaig inventar, està en el diccionari, en la part de la E, tonteta.

Busco paraules per als meus escrits, així no repeteixo tant les coses i perquè es vegi més original.

—Et crec, et crec. Parlaves sobre la meva cuina, que et va agradar molt – Aurèlia es va tirar panxa a baix sobre la pastura verda primavera i amb el rostre entre les seves mans.

—Ara vols que t'aduli... –li va dir ell amb rostre murri. Era la primera vegada en el dia que la seva cara de res canviava a una altra cosa. A Aurèlia li va agradar aquest gest.

—Clar, vull que m'adulis, m'encanta.

—Bé, cuines molt bé. La meva boca va explotar en mil colors quan el menjar elaborat per la teva mà va tocar suaument la meva llengua i em va elevar als cels insospitats de sabor.

—Ha sonat a poesia.

—Invento sobre la marxa, bruixeta.

Aurèlia va començar a riure's de nou.

Leonard va somriure, li agradava aquest riure escandalós i sense escrúpols.

—T'explico un conte?

—A les dones de la meua família li encanten els homes que saben històries –va dir Aurèlia, afirmant amb el cap i asseient-se per a estar més prop del contacontes.

—Hi havia una vegada un noi el pare del qual, un home gegant i malhumorat, el va obligar a vestir-se bé, posar-se molt perfum, pentinar-se al llepat de vaca, és a dir, disfressar-se, per a anar a conèixer a una promesa que no volia.

—Uh... es ve un merder –va dir ella divertida. Va observar el cap de Leonard i va despentinar una mica el pèl amb estil “llepat de vaca”.

—Gràcies, la gomina no deixava respirar les idees.

El riure “bruixeril” i alegre de l'Aurèlia es va elevar de nou en el bosquet.

—Deia. El noi va rondinar i va rondinar, però obedientment es va preparar fins a quedar disfressat. El seu pare li anava explicant mentrestant:

“És gent rara, però rica. Li va comprar les terres i els títols fa molt a un comte en fallida i des de llavors aquest lloc només ha donat fruits i fruits. Saben de finances i fins i tot han a les seves dones a fer estudis superiors, a qui se li ocorre... però són intel·ligents i emprenedores... De tota manera no deixen de ser rars. Et dic, fill, perquè no t'espantis, que diuen que tots en aquesta família practiquen estranyes màgies. Que les plantes es mouen quan les dones canten, que els llops acudeixen mansos quan els nens els criden, que els homes troben ramat perdut amb només seguir al vent, que les dones han lluitat en les últimes guerres, que la nena que et presentaré sap fer ploure i cuina amb la recepta dels déus...”

Va mossegar un altre tros de poma i va prosseguir.

—A tot això, el noi, que ja estava en el carruatge, se sentia cada vegada més i més intrigat. Li agradava el que escoltava i creia saber a qui es referia el seu pare. Aquesta família, descendents de l'antiga guaridora blava Diarenia, que va néixer d'un arbre, i nets o rebesnet de Lilena, la primera arquera de les últimes batalles de l'est.

—Així és, així és –va agregar alegrement Aurèlia.

—El noi... posem-li de nom...

—Leonard, per a no faltar a la veritat.

—Leonard –va agregar el noi divertit–, encara que estava emmurriat i no volia saber res amb casar-se sent nen, esperava trobar-se amb “alguna cosa” allí on anaven.

—Alguna cosa?

—Alguna cosa. **ALGUNA COSA** amb majúscula.

—I ho va trobar?

—Ho va trobar quan van entrar a aquell gran lloc de somni. Cap a la seva dreta, l'imponent palau de pedra, on segurament grans dracs havien donat suport a les seves urpes i d'on havien sortit grans guerrers a defensar el país, en una guerra sense igual, contra

l'enemic que vol aquestes terres –Leonard es va aixecar i va lluitar contra l'aire. Aurèli riu-. I cap a l'esquerra es veien boscos i el que semblava una zona daurada, però va endevinar que aquestes eren les famoses pomes grogues que havien salvat a aquest poble i al bestiar en temps de fam.

—Així és... i... llavors?

—Llavors la va veure. Va veure a la seva promesa. No estava disfressada més que de fang, amb els genolls pelats de tant pujar arbres i escalar muntanyes. Estava despentinada al vent, amb la roba bruta, la cara bruta...

—Ey!

—El somriure gegant i el seu cos massís d'una persona forta que no ha estat criada com a senyoreta.

—M'estàs insultant? –li va preguntar posant la boca a un costat, disgustada.

—I a Leonard li va agradar.

—Ah... –Aurèlia es va posar acolorida.

—I li va agradar que la nena es posés acolorida davant els galantejos.

—Ximple...

—Es va sentir bé de trobar gent “normal”. És a dir, es va trobar amb gent molt alegre i bona, quan en realitat s'esperava tot allò que el seu pare li comptés: gent rara, molt solta per a parlar i per a moure's, bruixes, embruixadors, llops que acompanyen als nens a fer un volt pel bosc i fins a malediccions i màgia penjant del sostre...

El silenci es va fer entre tots dos i es van quedar observant la dansa d'una fulla que es despenia de l'arbre de Aurèlia.

—Jo conec la història d'una maledicció...

—Ah, sí? Explica'm.

—Ja has acabat el teu conte?

—Encara no acaba, però no sé com segueix... La qüestió final és que Leonard coneix a aquesta nena... posem-li de nom...

— Aurèlia.

—Aurèlia, per a no faltar a la veritat –va dir rient Leonard-. I la història pot seguir per anys i anys, però aquesta història no la coneixem encara... Ara, explica'm de la maledicció.

—Aquí va, però no soc tan bona narradora.

Leonard va fer un gest amb la mà, com restant-li importància.

—Bé. Hi havia una vegada una guerra entre famílies. D'una banda estava la Casa de Grygina, una matriarca forta i de caràcter de ferro, pel fred i el poderós, que odiava la ignorància i el món trist de l'home.

D'altra banda estava la Casa de Czuw, un home jove i bell, d'àmplies espatlles i

mandíbules, de fort pit per a riure i ordenar en la guerra... i en aquesta guerra la seva veu es feia escoltar. Però el pobre mai va pensar que la veu de Grygina també tindria molta força i ho faria callar més d'una vegada. Els seus genis dolents, els seus tarannàs malhumorats, les seves veus de volcà es van trobar una vegada i una altra en parlaments, als carrers, en enfrontaments un enfront de la casa de l'altre. Van barallar a morir i es van odiar amb fúria... Fins que Grygina, un dia, cansada de barallar, amb ardits de possibles amistats el va portar fins a l'estable i... va travar amistats amb ell. I després es van casar.

—Com ho va fer?

—En els estables.

—Com, no on...

—Nua, de quina altra manera?

Leonard es va quedar mut i amb els ulls oberts enormement.

—Ah, no et facis l'idiota. Tots hem vist als animals tenir relacions.

Leonard va començar a riure's sense poder creure-ho. Aquesta família sí que era rara... i de llengua llarga. Aquest tema no seria tocat per cap senyoreta de ciutat.

—Bé, et deia. Així es va acabar tot. I la mare de Czuw es va enutjar molt i sobre Grygina va posar una maledicció que seguiria a tota la família durant molt de temps.

—Quin és? -va preguntar enrojolat i acalorat Leonard, prenent una altra poma sense poder deixar de somriure.

—Que no naixerien més nenes en la família.

—Però, per què és això tan dolent?

—Perquè abans aquesta família era un matriarcat, ximple.

—En la meua família paterna no hi ha dones -va dir una miqueta estranyat i mirant el sostre de fulles.

—Exacte.

El noi la va mirar sense comprendre.

—És la història de la teua família, carallot. Potser el teu cognom no significa "la vigília de Gregoria" o alguna cosa per l'estil?

—És a dir que la meua família... era...

—Era un matriarcat, un dels primers, fundats per Diarenia, que també va fundar el meu.

—I per això no tinc germanes, ni el meu pare, ni el seu, ni... -es va aixecar d'un salt-
Diables!

—Tsss, a aquest no el cridis!

—Perdó, però... i què té a veure tot això amb la teua família?

—Res, només és una cosa que vaig esbrinar de la teua família quan el meu pare va dir que t'anava a conèixer. És una cosa que em va comptar la meua àvia, l'àvia de la qual va

conèixer a l'última dona que va viure en la teva família.

—Ah... No sabia que teníem aquesta història.

—Eren bruixes, Leonard, per si no vas entendre res.

Leonard va obrir moltíssim els ulls.

—En la meva família va haver-hi bruixes? —semblava realment alegre.

—Exacte, i els homes serien bons bruixots si no fossin tan caps durs i es neguessin a veure la màgia. Però, tu, es nota que encara no tens la fredor dels teus homes, per tant crec que amb tu va renéixer la màgia, perquè creis mons en la teva ment...

—Sí... és cert... Creo mons i persones... —va dir ell observant tímidament el terra— Però al món i les persones només els crea Déu.

—I ningú vol competir amb ell, d'això no et preocupis. Estem parlant d'històries i tu saps contar contes.

—Què vols dir amb això?

—Que també hi ha màgia en les paraules. Les paraules construeixen o destrueixen mons, poden construir o destruir a les persones, poden tornar-les bones o dolentes, o ajudar-les a sobreviure amb una mica d'alè o a matar-se amb una mica d'indiferència i pessimisme. T'adones com són de fortes les paraules? Pots posar a algú trist amb elles o tornar a algú feliç... Això ho sabia el meu tatara tatara no sé què, Iurguen el Guardià.

Havia escoltat aquest nom, en algun conte de la seva àvia materna.

Les paraules eren la força, la veu era el moviment.

—Ho noto... mai ho havia pensat així... —els seus ulls es van negar de llàgrimes— Per això la meva mamà, quan estava morint, em demanava que li expliqués les meves històries...

—Perquè se sentia feliç. Perquè l'alleujava.

Leonard va mirar l'Aurèlia i es va enfonsar en ella, buscant una abraçada forta. I vaja si aquella esquena i aquests braços eren forts...

Aurèlia va saber que acabava de despertar un poder inimaginable.

Va somriure. Va acariciar el cabell del seu nou amic—futur marit.

Leonard va plorar en la seva espatlla, sense témer a les burles, i ella el va estrènyer més contra el seu cos. Li va dir a cau d'orella que ella s'encarregaria de tallar la maledicció, potser no en ells, però si en el seu fill, que ella el cuidaria i que volia que ell la cuidi i l'estimi i que compartissin la màgia i...

Es van dir tants "i" com tantes promeses se'ls van ocórrer.

Van tornar agafats de la mà cap al palau.

La Maledicció Trencada 2: Les Declaracions

Leonard va dir: “Tindrà els ulls clars i lúcids”.

Leonard va dir: “Tindrà la ment àgil i somiadora”.

Leonard també va dir: “El nen estarà lliure de la maledicció, per sempre”.

No obstant això, Aurèlia va mirar el rostre del seu fill i va trobar ombres en la mirada, la ment perduda entre fantasmes... només la tercera declaració seguia en peus... o no? La primera Gran Guerra s'havia emportat a Leonard. La segona s'havia emportat el seny i els somnis del seu fill.

Això és el que feien les guerres: assassinar la innocència dels nens, les arrels dels vells i les idees dels joves.

Quan les primeres batalles es van emportar a Jerzy cap a altres llocs del món, Aurèlia va cosir i va teixir mil peces per a regalar, va cuinar pans per als pobres, va omplir ventres amb ric menjar i ments ensenyant a llegir. Va donar vida de diferents maneres, perquè la mort fes els ulls grossos i li retornés viu al seu fill.

I el seu fill va tornar.

En trossos...

Primer el seu cos.

Després part de la seva ment.

Finalment, trossets de la seva ànima.

I a ell tornaven els fantasmes dels seus amics, buscant un adieu, una explicació que el jove d'ulls apagats no podia donar.

“Per què ens va passar això?”, preguntaven.

No ho sé, no ho sé... responia ell, desesperat, refregant-se els ulls per a deixar de veure'ls, colpejant-se les oïdes per a deixar d'escoltar-los.

El silenci s'arrossegava per la llar de Jerzy i Aurèlia.

De tant en tant, se sentia un crit:

—Silenci! —clamava desesperat Jerzy. Un cop de porta, passos precipitats, una altra porta que replicava.

Quan el silenci tornava, Aurèlia buscava al seu fill pel palau.

Sempre el trobava dret en un racó d'alguna habitació, el cap enganxat contra la paret, les mans estrenyent les oïdes.

Les forces se'ls anaven als dos.

El bosc de pomeres havia mort en algun bombardeig.

Ja no quedaven daurades pomes per a compartir amb els famolencs, ni tan sols per a ells.

Només un cor de poma sec que Jerzy guardava amb desesperació entre les seves poques pertinences (les poques que li havia deixat la despulla de la guerra), com un recordatori d'alguna cosa que havia oblidat entre les imatges de l'horror de la seva ment.

Aurèlia es desesperava.

I desesperaven també els fantasmes de la casa.

En un dels seus atacs, Jerzy va acabar en l'antiga biblioteca, enterrant el cap entre els llibres florits de dues biblioteques.

Aurèlia el va trobar balbotejant, demanant silenci.

Quan la seva mà s'acostava a acariciar-li el cap, un llibre li va tallar el pas, caient entre ells amb l'estrèpit típic d'una enorme enciclopèdia.

La tapa es va desintegrar i les primeres fulles es van desprendre i van quedar escampades. Entre elles, algunes velles fotos, postals i cartes formaven gairebé un cercle perfecte.

Jerzy observava meravellat.

—Me'n recordo, papa —va murmurar.

Aurèlia es va emportar la mà al pit.

Els ulls de Jerzy brillaven de manera diferent, entre la bogeria i la revelació.

—El papa em contava històries del tren. Del tren de la selva. La selva amb rails. Els rails que ell va posar en l'altre costat del món.

Aurèlia s'havia ajupit enfront del seu fill, mirava les fotos gastades, donava la volta a les postals, fregava amb els dits les paraules escrites pel seu marit.

“Un nou món, tan diferent”, “hi ha tanta vida”, “es respira aire pur”, “el verd explota en els ulls”, “podríem mudar-nos”, “viure”, “plantar”, “renéixer”.

Les paraules construeixen i entre ells construïen una idea, un somriure, una esperança.

Era tornar a començar, plantar el primer i últim arbre de pomeres grogues en una altra terra, perquè la vida canviés de rumb i trobessin justament això: vida.

Jerzy va marxar primer, va prometre que tornaria per ella.

Mentre ell s'anava, un mur s'aixecava a la frontera. Durant molts anys no sabrien res l'u de l'altre.

No hi hauria mur que la detingués.

Havien passat els anys, però Aurèlia tenia un pla: es va cobrir de teles i entre alguns objectes, es va amagar en un vell bagul de la família.

Polissó, qui ho diria? Si la seva sogra l'hagués vist, segur que li donava un bon ensurt.

Però així va arribar a l'altre costat del món.

Quan va posar un peu en la nova terra, una ona expansiva va arribar a les ànimes sensibles, els ocells van aixecar vol a l'uníson i els arbres es van equivocar i van deixar anar les fulles abans d'hora.

En un petitíssim aartament, una nena va obrir els ulls sorpresa, un bebè va tenir un atac de singlot en el ventre de la seva mare i Jerzy va saltar del llit, es va vestir ràpidament i sense donar explicacions, va sortir a empentes i rodolons.

Jerzy organitzava les idees, perquè no sabia per on començar a explicar la seva història de l'altre costat de la mar.

Primer havia nascut la nena. La tercera declaració de Leonard s'havia complert.

La ment àgil la tenia la seva esposa i ell es va quedar amb la part somiadora... una mica dement.

Sabia que esperaven un nen, que segurament tindria la mirada molt clara i lúcida.

En això estava pensant, quan va veure a la seva mare agenollada en un erm, prop del port.

Com l'havia trobat, quins rails hi havia entre ells per a arribar l'u a l'altre, no feia falta explicar-lo.

Aurèlia obria un petit buit en la terra i amb unes paraules entrelaçades en la llengua, recitava alguna cosa que el seu marit havia escrit en alguna postal: "viure", "plantar", "renéixer".

Les paraules construïen entre ells nous significats.

Jerzy s'agenollà al costat de la seva mare, amb suavitat. Els anys havien passat per a tots dos, però ella continuava sent bonica i imponent.

La mirada d'ella el va constrènyer i Jerzy va saber el que havia de fer: sempre portava el cor de poma sec en alguna part del seu sac, l'únic que tenia. Ho va prendre amb la punta dels dits, amb una delicadesa impròpia en ell, va agafar les mans de la seva mare amb la mateixa suavitat i entre els dos van dipositar el futur (el fruit) a la terra.

La primera i l'última poma groga en aquest nou continent.

Aurèlia sabia que la màgia havia renascut en la família, que potser els arbres de pomes daurades mai tornarien a créixer, que tot canviaria per a ells i que els ritus serien uns altres...

Les bruixes tornarien a néixer.

EL Rite

Els primers passos eren simples: identificar-se amb un animal, una persona genèrica i un element.

Però hi havia algunes que eren mussol i gat, dona-home, aigua i foc.

També aquestes podien ser gos, res i terra.

La qüestió era saber què s'era.

I si s'era, el ritu estava finalitzat.

El següent pas no era tan simple: estimar o lluitar.

La violència física no era un mitjà vàlid, encara que la violència de la passió podia acceptar-se amb els ulls entretancats i el cap una mica decantat; estimar sense condicions no era condició, tret que s'estimés un mateix fins a les últimes conseqüències; les paraules eren pactes indestructibles, però destruir era una paraula en el pacte; morir era necessari, viure era l'objectiu. Sobreviure, més ben dit, encara que fos un sol.

Així ho va saber la que va beure mel de flors, llet, verí i màgia, quan es va trobar enfront de l'home que havia decidit que les terres d'ells eren d'una sola persona i que aquesta persona estava disposada a matar-los a tots, si no li retornaven "la seva pertinença".

Així ho va saber, perquè va estimar i va lluitar al mateix temps. Va estimar a aquest home d'ulls clars, però va lluitar contra ell fins a vèncer-lo i ser vençuda.

Perquè aquesta era l'última lliçó del ritu. O tots guanyen o tots perden... en altres realitats, en el mitjà hi ha moltes variants que es construeixen d'una altra manera si el primer ritu té resultats més "previsibles", però aquest no era el cas perquè les variants parlaven de caos organitzat.

Les paraules van ser un mitjà per a la violenta passió de les defenses, però la violència del cos va portar als resultats que ningú volia.

A ella la va cobrir la terra i va ser llavor, per això tots dos van perdre el que estimaven.

El pacte es va complir i es va esmentar la paraula "destrucció" dins del pacte.

Per això ell es va emportar a la nena que junts, en una nit sense lluna, havien engendrat d'amagat dels que els acompanyaven en les seves campanyes com a rivals.

Era blanquieta, així que el seu pare, el gran hisendat i flamant amo de noves terres, mai va sospitar que entre la seva pròpia família hi havia sang dels quals havia decidit matar.

Així va ser, així serà.

Perden tots.

O guanyen tots.

EL Gos Negre

El seu germà a penes sobresortia de l'aigua. Es veien les espatlles, coll, rostre... i en el seu rostre aquests ulls marrons, tan clars, tan morts, tan buits, que semblaven vetllats per una fina capa blanca.

Sobre el seu cap una corona d'espines de tusca, que es clavaven en el seu front i unes branques enormes que semblaven banyes.

El seu germà somreia, però els seus llavis estaven morts, morats, lleument oberts.

Es movia cap a ella, que no podia cridar, ni allunyar-se, ni suplicar-li que la deixés en pau.

Sabia que havia d'escapar, que havia de córrer lluny, lluny d'ell, de l'aigua, de la corona d'espines.

Va respirar profund, però no podia, només era un petit arbre. Un taronger, que no arribava al metre, amb fruits petitons, durs, àcids. I flors. Moltes flors blanques, petitíssimes també, però tantes que perfumaven el pantà, aquesta aigua tèrbola, bruta, per la qual es desplaçava el seu germà major.

I ell s'acostava.

L'arrencaria d'arrel.

Partiria el seu tronc.

Pixaria els seus fruits.

Cremaria el seu cos de fusta jove.

Ell era amo de la seva vida. L'home responsable de la família. El que mantenia el seu fruit àcid i dur. El que podia fer caure cadascuna de les seves branques si així ho desitjava.

El seu germà, aquest maleït home, s'acostava.

I ella, sense poder moure's, es va aferrar a la terra, va cridar a la Mare amb un cant que va sorgir del seu pit i va esperar.

Les mans d'homes i dones de coure van sortir de l'aigua.

Van prendre el coll, el rostre, les espatlles del seu germà i el van detenir.

Ella va saber.

Va regar les seves floretes blanques en l'aigua estancada. La va moure.

Va llançar els seus fruits àcids i forts. La va purificar. Va donar totes les seves fulles verdes, la va reviuir.

En el rostre mort del seu germà, es va desdibuixar el somriure mort.

Mort estava el seu rostre.

Les mans rogenques d'homes i dones fills de la Mare van començar a arrossegar-ho, cap al fons, la seva tomba, la injusta tomba d'aquestes dones i homes que havien viscut en aquestes terres abans vives, vives com el petit arbre que es quedava només sense fulles, ni fruits, ni flors, però amb les seves arrels ben posades i les seves branques bé enlaire.

Rebeca va despertar.

El somni s'assemblava a un conte que li havia contat la seva àvia feia molts anys. L'àvia sempre apareixia d'alguna manera en els seus somnis, quan volia dir-li alguna cosa.

Va saber que havia d'escapar, que havia d'allunyar-se d'aquell lloc, que el seu germà la faria fallida, arrencaria, destrossaria, la faria una submissa nena de casa.

Rebeca no era això.

Rebeca es pujava als arbres, rodava en la pastura, s'omplia de terra, es pelava els genolls i les mans i si era necessari, part de la cara en una bona caiguda.

Era fusta.

Era vent.

Era aigua.

Era terra.

Era lliure.

Era gos i ocell.

Rebeca va prendre unes poques coses per a vestir-se i calçar-se, es va emportar molt poc menjar com perquè no es notés la falta i va saltar per la finestra de la seva habitació.

Rebeca tenia set anys i corria cap a la tomba, la muntanya, la tomba, el pantà, la tomba i el desert on deien que dormia la que mai va ser la seva besàvia.

La màgia no té color.

No és ni bona ni dolenta.

La màgia és una força de la naturalesa.

Ella sempre és allí, fluïnt. Sempre al teu voltant. Sempre dins de tu.

La pots concentrar, per a crear una cosa diferent, generar un efecte.

La pots deixar anar, deslligar, alliberar.

Però una vegada que comença a inundar-ho tot, és molt difícil que la controlis.

Ves amb compte quan la usis.

Perquè el resultat pot no ser el que esperaves.

No obstant això, si ets responsable i combines la teva ànima amb la teva màgia, amb el teu cos, la teva ment, creences i energia, potser pots portar-la cap a on tu vols.

Tu li dones un color.

Tu fas d'ella una cosa bona o dolenta.

El seu resultat, ets tu.

Encara que no depengui de tu.

Es diu que va viatjar molt a peu.

Li van sortir nafres.

No va plorar.

Els seus peus es van endurir.

No va haver-hi més dolor.

En algun moment del seu viatge un cavall color pols, amb ulls claríssims, es va unir al seu camí.

Ella va muntar confiada, sentia que ho coneixia d'algun costat.

Van viatjar junts.

Van travessar camps, muntanyes, rius.

El cavall la va deixar al costat d'un curs d'aigua que no podia creuar: de l'altre costat no seria rebut, però la seva tasca ja estava completa.

Rebeca va creuar nedant, sense perdre les forces, i va arribar on l'esperaven abraçades, ulls sincers i somriures blanquíssims.

La van envoltar, van acariciar, van alimentar i van cantar (aron, aron, aron, aron, escoltava entre riures, com un ronc).

La van rebre com a una de les seves i li van ensenyar el que sabien.

Es diu que d'ells va aprendre màgia (màgia negra, segons les llengües "versades" en el tema). Eren indis, quin altre tipus de màgia podia ser?

Recordi que quan se'ls esmenta s'escup en el sòl. I quan s'esmenta la seva màgia, s'escup dues vegades, es fa el signe de la creu i per si els dubtes es resa un Ave Maria.

Rebeca va tornar després de gairebé un any.

Un peó i la seva dona, que recollien llenya, la van trobar dormint en el fons del terreny (de cent trenta-un metres).

Només la protegia una manteta de tela finíssima i un sostre de xapes.

Amb una mica de por, la van portar a la gran casa.

Les seves germanes i els seus germans menors van plorar d'alegria.

El peó i la seva esposa van explicar tot, amb la mirada fixa al terra.

Quan se li va preguntar qui li va fer això, qui la va allunyar tant de temps de la casa, ella

va assenyalar al seu germà gran.

El van mirar, sense voler mirar-lo, però el van acusar de reüll.

Així l'havia castigat per pujar-se als arbres? Per haver trencat el vestidet que li van regalar per al seu aniversari número set? Què li havia fet a la nena durant tot aquest temps?

Una tieta que no deixava d'estrènyer a la petita contra el seu enorme pit, va recomanar sense pèls en la llengua "revisar-la" per a veure si encara era pura.

Les mirades van recaure de nou, acusadores, sense mirar-ho.

El germà major va mirar a Rebeca amb odi, els ulls injectats en sang. Va tancar els punys. Va fer mitja volta i no va donar explicacions.

Mai les donaria.

Ningú tornaria a parlar del tema.

Rebeca va somriure.

Les tietes li salvarien la infància a Rebeca.

Podia grimpar arbres, omplir-se de fang, córrer, jugar, riure, total, era una nena (encara pura, per a alleujament de les tietes).

No la deixarien acostar-se al seu germà tret que hi hagués reunió familiar, però tots dos havien de saludar-se amb respecte perquè ningú sospités res estrany.

La història oficial deia que Rebeca havia estat en un convent, a cura de les monges, per una malaltia rara. Una tieta monja confirmaria el rumor.

Preferible eren les enraonies sobre una malaltia indefinida, que per depravacions intrafamiliars.

En les reunions, Rebeca li somreïa amb malícia. El seu germà major, José, només l'observava en silenci.

Rebeca sabia que aquella aranya esperava el moment.

Va començar a concentrar la seva màgia.

Va tenir vuit anys per a aprendre a millorar i controlar aquella força de la seva pròpia naturalesa.

—El senyor Lugano, que avui ens acompanya en aquest sopar, és un gran amic meu. A més és el meu nou soci, amb el qual posarem una minera al sud.

L'alegria es va sentir en la taula. Els germans van proposar un brindis. Les germanes van riure entre dents. Rebeca jugava amb el seu menjar.

—Té bonics ulls blaus —va dir Azucena en un murmuri que només les més xafarderes escoltarien.

—I un pèl brillant —va comentar Rebeca, no tan pel baix.

—Però té també un somriure encantador —va replicar Noemí.

—I com quaranta anys... solter... o vidu. Segur va matar a la seva esposa —va dir al passar la joveneta.

Les germanes van rondinar i van mirar el plat. Rebeca es va somriure de costat i la malícia continuava intacta en el gest.

Els germans parlaven de negocis, terres i projectes.

Però el germà gran mirava atentament a Rebeca, que no deixaria passar per alt aquesta mirada. Li va clavar els ulls i va esperar.

—També, tinc un altre anunci important... —José va somriure galant, enèrgic i es va aixecar amb cavalleriesitat.

Es va fer el silenci.

—Com tenim encara tres germanes sense casar, amb el senyor Lugano hem concertat un intercanvi de sang. Per a ser molt més que socis, amics —va fer una pausa dramàtica—. Família.

Rebeca es va secundar amb els colzes sobre la taula, va posar la barbata a les mans i va esperar, mirant altiva.

—I crec que Azucena ja té edat per a casar-se, no?

Azucena va mirar coqueta, aletejant lleument les seves pestanyes negres.

Rebeca va respirar profund.

—És una núvia molt bufona —va dir Lugano, fent l'ullet un ull amb picardia.

Azucena es va ocultar entre els seus rínxols, un riure i les mans de Noemí, que reia amb ella.

—Per descomptat, que Noemí també té un pretendent. La seva bellesa no pot quedar-se sense amo. I és un cosí del senyor Lugano.

Noemí va somriure, complaent, deixant la seva mirada clavada en el plat, vermella com els clavells del centre de taula.

—És un jove intrèpid, bon mosso, molt home. Et caurà molt bé Noemí. Potser, fins t'enamores.

Lentament es va asseure. I amb la mateixa lentitud va tornar a clavar els seus ulls en Rebeca.

Per un moment, Rebeca va pensar que el seu càstig era ser monja, segons els desitjos del seu germà, l'home de la casa.

A la banya. S'aniria a la banya. No hi havia dubtes. Si la ficaven a un convent es convertiria en “dona poc decent”. Què carai! En PUTA, així, amb majúscules. En P-U-T-A.

Rebeca es va encreuar de braços.

—Tranquil·la, Rebeca. Tranquil·la. Vestir sants podria arribar a ser el teu... —va comentar el seu germà, amb un enorme i bonàs somriure—. Però el pare de Lugano també vol una nova esposa.

I el molt murri em va demanar a la meva germana més joveneta i bella.

I tu ets bella, Rebeca –va dir amb un sospir afectat–. Molt bella i joveneta...

Tots els germans es van quedar muts, amb els ulls molt oberts.

Sense voler-ho, van mirar a Rebeca, amb horror i compassió.

I a Rebeca no li va agradar res. Ni la notícia, ni la compassió.

—No et preocupis, el meu *solcito... és un home vell, és cert. Complirà seixanta-cinc. Però és molt afectuós. Sempre camina amb una pell de xai al coll. Li encanta tocar allò suau.

Noemí i Azucena es van tapar la boca. Allò ja no els agradava.

No hi havia necessitat d'aquestes frases. No hi havia necessitat d'allò...

Van comprendre que hi havia odi en les seves paraules, que havia passat alguna cosa per la veu del seu germà gran... que els anys d'acusacions silencioses es mostraven davant de tots, sense pudor ni delicadesa.

Els germans menors, Julio, Santiago i Manuel, van aixecar la vista amb indignació en els ulls.

—No em sembla correcte, germà, el que acabes de dir. Ni em sembla que Rebeca sigui d'algú tan... ancià... –va dir amb delicadesa Santiago.

José anava a contestar, però els plats de l'altra punta van volar cap a ell, van fregar al convidat, es van destrossar contra el terra.

—Jo no soc de ningú, ni seré de ningú que jo no vulgui! –va cridar Rebeca, enfurida. El pit pujava i baixava molt fort, la respiració agitada, gairebé com un panteix salvatge.

Va sortir de l'habitació, amb una revolada de tela i més plats trencats que queien sense que ningú els empenyés.

José es va aixecar, demanant disculpes al seu convidat, somrient tristament, amb un suau i dolgut “Jovenetes” en els llavis.

Al hall estava Rebeca, recolzada contra els maons pintats de blanc, esgarrapant-los, respirant nerviosa.

José es va acostar, encenent la seva pipa.

La va agafar molt fort de l'espatlla i la va donar volta.

Rebeca no plorava, com ell esperava.

Però va notar la fúria en els seus ulls.

I l'espatlla no li feia mal o almenys no es queixava.

José va aixecar suaument la mà i li va pegar amb el dors.

Rebeca no va moure la cara. Ni es va immutar.

—Et vas... a... a penedir –va dir sense molt d'aire.

—Com, germaneta?

Rebeca es va acostar molt, el va agafar dels cabells i amb una força inimaginable el va posar a la seva altura per a poder mirar-ho als ulls.

—Que et penediràs, infeliç.

La brega que va sortir de la veu de la seva germana, la força de la mà que li empresonava els cabells, la mirada fosca que se li clavava en les pupil·les, va fer que José reaccionés i s'allunyés ràpid.

Va entrar, una mica espantat, sense tornar a mirar enrere.

Feia calor endins, molt més que fora, on bufava una suau brisa, plena de pols, però brisa a la fi.

El sol partia la terra assedegada i trencada que demanava una mica de misericòrdia del cel.

José pensava en altres coses, ja havia oblidat la por que havia sentit al matí.

Estava en l'hall, mirant l'infinit, rient-se per dins, fumant la seva pipa.

Va acabar, va tirar les cendres, va entrar a la casa, va buscar el seu catre, el va portar al hall i es va estirar a dormir la migdiada.

Definitivament, estava millor fora que endins.

Va somiar amb un home que es desarmava i que caminava cap a ell.

Ell li somreia, corria una cortina i aquí estava Rebeca, nua, bella, molt blanca, però amb aquests rars trets crioll-indígenes.

L'home que es desarmava, que regalimava parts de si, es va tirar damunt de Rebeca, llepant amb una llengua molt llarga, penetrant amb una verga enorme, mossegant, estrenyent, aixafant el petit cos de la seva germana.

José va sentir l'erecció. Li agradava el que veia.

Va tancar els ulls, va començar a tocar-se.

Alguna cosa va començar a fer-li mal.

Va obrir els ulls. L'home que es desarmava estava damunt d'ell i el penetrava, fent-li forats on la seva verga enorme volia.

Li feia mal, va començar a cridar.

El destrossava, va començar a plorar.

El va penetrar per l'anus i José va llançar escuma per la boca, es va excitar.

Això li agradava... va començar a gemegar.

Un gos negre els observava, amb el cap decantat, amb un somriure en els llavis.

Va sentir com la verga de l'home creixia dins d'ell. Va tornar a cridar, horroritzat. Li feia

mal, el trencava, l'estripava, el matava.

I el gos mirava. Va moure la cua, tustant-la un parell de vegades contra el terra.

L'home que es desarmava va acabar com si fos aigua que sortia d'una mànega.

Molta aigua.

I la pell de José va començar a obrir-se fins a rebentar...

Es va despertar cridant. Es va asseure en el catre.

Suava mars. Li feia mal tot el cos. El cap li rebentava.

Va tornar a ficar-se al llit, esgotat, amb la boca oberta, solta, amb un fil de bava caient-li per un costat.

Va sentir el vent, calent, com a alè.

L'aroma a alè de gos.

Alè de gos.

Es va tornar a asseure al catre, aterroritzat.

Allí estava el gos, negre, gegant, li arribava al pit. El gos va bordar dues vegades, va grunyar, es va posar en posició d'atac.

José va sentir la gola obstruïda pel cor.

No podia cridar, no podia moure's, ni respirar.

El gos va saltar. José encertà a llençar-se, relliscar en la seva pròpia transpiració i començar a córrer.

Va córrer cap endavant, cap a la porta gran que donava al carrer.

Però el gos se li va avançar i li va tancar el pas.

José va girar i va apuntar cap al fons, corrent, cridant, movent els braços desesperadament.

La família va sortir a veure què passava, tots mig adormits.

Van observar a José córrer, passar com una sageta pel passadís que connectava el pati davanter amb el de darrere.

Darrere d'ell, saltava, corria, panteixava, un petit cavall.

Els va costar adonar-se que era un enorme gos negre.

José cridava, demanava auxili. Va seguir per al fons, va passar les canyes, el portal fet amb dos Paradisos plantats un al costat de l'altre, la llarga extensió de pastura on vagament els cavalls tractaven de menjar alguna cosa més que aquesta cosa groga i dura que sortia de la terra seca.

S'acostava a la zona no desmuntada, el gos li mossegava la roba, li arrencava trossos, li

raspava amb les dents afilades els braços, els panxells, l'esquena.

Va arribar fins a la muntanya.

Va córrer cap al Garrofer avi, un dels primers arbres i el més gran de tots, i va grimpar desesperat.

Es va tornar. Va buscar al gos amb els ulls desorbitats, el cabell desordenat, respirant agitat, amb el terror tremolant-li en la comissura del llavi inferior.

No hi havia gos.

Només estava Rebeca, mirant-ho de costat, amb un mig somriure.

—Et vaig dir que t'anaves a penedir.

—Vós...

—Jo puc fer que aquest malson sigui pitjor. I real...

José va sentir una llança de gel que li travessava l'esquena.

—No em casaré amb aquest vell. Soc propietària de la meva vida. A més, el pobre va tenir un somni molt lleig... —Rebeca va somriure amb totes les seves dents, com una piranya fosca i bella—. I li va rebentar el cor.

Es va fer mitja volta. Descalça, es va allunyar cap a la casa, taral·larejant baixet.

El cabell se li movia sense vent, la seva ombra era més gran del normal.

La imatge de la seva germana i el camp groguenc va semblar enfosquir-se, davant dels seus propis ulls.

Va mirar millor.

Tota ella estava envoltada d'una marea fosca, gossos, ombres, ànimes i altres dimonis.

José es va aferrar a l'arbre per a no caure's.

Rebeca va tornar a la casa, davant la mirada espantada dels seus germans.

—Respectin-me i els respectaré. Vulguin-me i veuré si els voldré – va estrènyer les dents, amb fúria—. Fiquin-se en la meva vida o en les meves decisions i els faré la vida impossible.

Noemí i Azucena es van refugiar darrere de Manuel.

Julio i Santiago es van mirar i van tornar a mirar a la seva germana menor.

—Ara tranquils –va dir amb un enorme somriure—. Jo els cuidaré.

José mai es va recuperar del tot.

Veia per la cua de l'ull un gos negre. Quan caminava ràpid li respirava un altre en el clatell. Si estava només sentia els seus passos per la casa.

Rebeca, no obstant això, es va casar amb un home generós, que els va ajudar als germans que Rebeca volia, la qual cosa els va permetre a les seves germanes no vendre's al millor postor, sinó triar algú per amor.

Es diu, que José mai va poder tornar a acostar-se a Rebeca, perquè sentia que s'enfonsava, que s'ofegava, que no podia acostar-se més enllà que la mateixa distància de la copa d'un arbre al sòl.

Es diu, des de llavors, que Rebeca mai va ser massa bona, ni amable, ni molt senyoreta.

Es diu que sabia convertir-se en gos negre, que terroritzava a qui odiava, però que ajudava a qui estimava, o volia o apreciava, la qual cosa succeïa en molt comptades ocasions.

Es diu que sol aparèixer-se en forma de gos negre per a cuidar a la seva descendència, petits plançons de la seva màgia més negra, com la seva ànima, el seu ésser i la seva naturalesa.

A la Cuina

La tapa balla sobre l'olla, deixant escapar l'aroma de la salsa que explotarà als paladars dels comensals.

A l'altre costat, li segueix el ritme una altra olla plena d'enormes raviolis a punt, uns raviolis dominicals, d'hivern fred i cel blau límpid.

El so de la cuina, la cullera que remena, el va-i-ve d'estris, de plats i olles, tot dona la sensació de música vinguda d'altres països.

La tapa balla sobre l'olla i sembla sonar al ritme de palmes espanyoles.

Al so d'aquella música, els malucs d'Herminia es mouen d'un costat a l'altre, amb el va-i-ve de les seves mans, braços, pits i ulls, i el ritme del seu cor alegre que crida als seus propis sants (i bruixes) de la cuina perquè tot surti deliciós.

Veus passar per la cantonada de l'ull la seva mare (que les deesses i Déu la tinguin a la glòria) convertida en un gran llop blanc, amb una branqueta verda a la boca. Somriu per dins i sap que la salsa necessita una mica més de menta.

Fora fa fred, però la finestra està oberta.

El foc és tan fort i càlid que ni una sola brisa s'anima a entrar.

Només passa la llum blava límpida, d'un dia sense núvols. Llum que es reflecteix a través del bosc de plantes, arbres i enfiladisses que ocupen el pati, aferrant-se a les seves arrels, sabent-se d'aquest lloc i de les seves aranyes que espanten els nens i les formigues que mosseguen fins a fer plorar.

Fora fa fred, però el fred es trenca amb les rialles dels nens que juguen a les amagades, que xisclen i canten, es burlen i riuen, s'amaguen i es troben.

Herminia té la finestra oberta perquè entrin la llum i les rialles i així ella pugui somriure il·luminada per aquell dia d'hivern que ja no és tan fred.

Aixeca la tapa i remou la salsa com si fos una poció màgica al calder de bruixa. Sembla murmurar alguna cosa, potser una mica d'ànim perquè la salsa espessi, perquè es faci més saborosa, perquè exploti els paladars, perquè quedi gravada la seva «bona mà a la cuina» per sempre, en tothom.

Sopa una mica de pa i bufa suaument, assaborint l'aroma que s'aixeca en espirals de fum que donen voltes sobre si mateixes fins a pujar i perdre's entre altres aromes de la casa vella.

Prova i se somriu. Fins i tot es felicita. Un pot ser molt humil i mostrar-se així davant dels altres, abaixar els ulls, assentir amb el cap i un somriure serè davant l'elogi... però ben segur que per dins es pot felicitar sense escrúpols, deixar que l'orgull i l'ego s'inflin sense límits. Però en públic, sempre mostra el somriure serè i dolç.

El sol atrapat entre les fulles de la selva mare il·lumina el seu rostre, braços i pit, que s'inflan alegres i despreocupats. Sembla donar-li llum pròpia als cabells curts, blanc-grisencs, al seu rostre una mica caigut pels anys però sense arrugues, dolç i viu pels anys viscuts i per viure... eren tan pocs... noranta-dos o noranta-tres, possiblement, ja ni els comptava.

Inclina una mica el cos i observa enfora, a través de la finestra enreixada, els nens que juguen. Els somriu com si la veiessin, però sap que estan en un món de perills, amb dinosaures, aventures entre lianes, enfiladisses i enormes aranyes que podrien menjar-los sencers.

Assenteix per dins: són sans i ben alimentats. Però cal donar-los més menjar, aquests nens estan creixent i els vol grans i amb color fort, per poder imaginar-los com seran en un futur, ja adults i lluny d'aquells dies d'aventures a la selva del seu jardí.

Amb actitud de marella, segueix revisant les olles. Ha fet més del necessari, però sap que només li quedaran sospirs.

Es gira eixugant-se les mans i observa al fons de l'habitació, asseguda a la part més allunyada de la taula, la seva besneta gran.

Porta unes enormes ulleres de muntura rosa, gairebé enganxades als ulls clars i lúcids heretats del pare del seu pare. El cabell està lligat en una cua de cavall sense vida, vesteix un enorme jersei, una enorme jaqueta i uns enormes pantalons.

La observa amagar una vegada més el nas en un enorme llibre, algo d'un tal Verne, viatges i aventures.

Està segura que la nena no llegeix i que l'espiava mentre cuinava.

Abans que cadascuna s'enfonsés en el seu món, li havia preguntat què llegia aquella setmana, i la nena li havia comentat que era un llibre sobre un viatge boig i poc creïble cap al cor de la terra.

Li va preguntar si això era possible.

La nena va admetre que no ho sabia, però que sí que ho era a la seva imaginació i als seus somnis.

Herminia es va girar somrient, preparant-se per cuinar, i va dir que en realitat no calia fer un viatge tan llarg si el centre mateix de la terra era on eren ells.

La nena va mirar cap al pati per la porta doble, oberta de bat a bat, va observar els alts sostres de la casa i el terra de rajoles gastades que formaven quadrats i rectangles, i va tornar a mirar la seva besàvia.

Va arrufar el front i el llarg i fi nas, com si sopesés la informació.

Es va relaxar als pocs segons, va inspirar fondo i va murmurar «Ho entenc».

Herminia no es va girar, però la petita sabia que somreïa satisfeta.

La vella no va dir res, esperava que la nena seguís parlant. Algú important penjava a l'aire, algo que només ella havia d'escoltar.

La nena es va decidir:

—De vegades veig un gos blanc jugant al teu pati, àvia... i al besavi sempre el creuo caminant a prop del seu taller d'eines i et fa petons... —va mirar les seves manetes—. De vegades no sé si és la meva imaginació o si són els meus somnis.

—De vegades, al centre mateix del món, passen coses que no ens podem explicar. Però cal abraçar el que es veu i el que es sent, estudiar, pensar, preguntar i intentar entendre que no tot és com t'ensenyan a l'escola.

«Ho entenc», va tornar a murmurar la nena.

Sí, la nena ho entenia, es va dir Herminia mentre començava a preparar la massa i va riure per dins. No per res havia heretat tantes... màgies... De tots els seus nens, aquesta era la més estranya.

I ara són allà, en silenci.

Herminia observa atentament la seva besneta, mentre la nena intenta llegir, sabent que té aquella mirada atzavara clavada a sobre.

Baixa el llibre, com qui atén a contracor un llamament, i l'enfronta.

Aquella mirada és contundent. No pregunta ni respon. Provoca, hostatja, colpeja fort. Una mirada clara i lúcida, però impertorbable.

«En ella s'aturen els dimonis que turmenten el pare i el pare del pare», es diu per dins Herminia.

La crida amb la mà i s'acosta a l'olla de la salsa (que ja semblava tenir vida pròpia) amb un tros de pa.

La nena s'aixeca de la cadira d'un bot i s'acosta amb passos ràpids i curts, gairebé un trot de cavallet. Es para al costat de la dona que, amb el temps, s'havia fet cada vegada més petita, gairebé tenien la mateixa alçada.

Apenes recolza els dits a la taula freda i espera observant-la amb els seus ulls enormes i foscos, però clars i astuts, ara sí plens de curiositat, esperant el premi al silenci compartit.

Herminia mulla el pa en abundosa salsa, bufa suaument i l'hi acosta amb un somriure càlid com el foc que fa ballar les olles.

La nena sap que no cremarà, sap que allò serà més bo que el diumenge passat, sap que té el privilegi de ser la primera amb un tros de pa embolicat.

L'olora amb els ulls tancats, ho assaboreix un moment abans de provar-ho i mossega amb ganes.

Si alguna cosa fa l'àvia (la seva besàvia, però li diu àvia per costum), és màgia a la cuina, amb aromes, foc, llum i sabors.

Entre les dues es crea un llaç més: el de la màgia compartida.

Una Tempesta

Asseguda al gran butacó d'esquena presidencial, amb potes de lleó i entapissat amb cignes morts i seda xinesa, la Mariel movia els seus peuetes, que no arribaven a tocar el terra.

Al seu costat, recolzat contra el respalller del gran butacó, on hi haurien cabut tres Mariels, hi havia un llibre gruixut que esperava amb ànsia poder seguir llegint després d'un sopar tan magre.

Davant d'ella, la gran taula, amb grans plats, gots gegants, elegants coberts de plata i soperes, olles, salseres, cullerots de ceràmica importada amb filigrana d'or.

Movia els peus seguint una cançó que tenia als llavis, que murmurava ben endins del pit, movia el cap ple de rínxols foscos i mirava perduda el seu enorme plat amb petites engrunes de sopar.

Perquè, encara que la casa fos sumptuosa i els comensals als costats i les puntes de la taula fossin elegants i superbs, el menjar consistia en trossets de formatge de la trampa dels ratolins, engrunes del pa del pobre descalç de la cantonada, uns ossos robats al gos i plantes arrencades del jardí dels veïns.

—Cal estalviar —deia la gran àvia, mirant-los a tots amb severitat, mentre damunt del seu cap tenyit de marró coure resplendia una aranya amb vint portalàmpades, cadascun amb bombetes d'alt consum.

A la nevera sempre hi havia xocolates que menjava sola, i als calaixos, si es buscava amb astúcia, es trobaven greixosos xips, cacauets i bastonets salats que l'àvia amagava de la voracitat dels nens.

—No parlis bestieses davant de les teves dolces cosinetes, mascle galifardeigós —li va espetegar a Gerlén, germà de Mariel.

—No obris les cames, meuca, mocosa de merda. Que dones un mal exemple a les teves cosinetes de porcellana —li deia la gran àvia a Claudel, la germaneta petita de Mariel.

—Yhurecito, no t'asseguis sobre la seda que la tacaràs amb el teva greix corporal. Posa't una tovallola, així no toques una tela tan fina. Què diran les teves nebodes i la teva tan bona germana gran, que són tan respectuoses i boniques —li deia al pare de Mariel.

Però Mariel no escoltava, es perdia per moments en el seu cant mut, que ressonava als seus peus i al seu pit, guardat d'orelles alienes.

De tant en tant, tocava el dors del llibre, l'obria un segon i continuava mirant el plat de magres manjars.

—Mariel, Marielita, deixa aquests llibres que et separen de nosaltres. Sempre tan silenciosa, tan solitària, sempre amb llibres, creient-te tan intel·ligent. Et fan mal. Ens fan mal. Nosaltres aquí compartim les nostres mirades o un bon programa. Mai un llibre. Els llibres els llegeixes sola i t'allunyen de nosaltres, que som tan feliços. No els donis un mal exemple a les teves cosinetes, tan intel·ligents elles, que no llegeixen mai, perquè no els cal.

Les tres cosinetes totes de porcellana, boniques, intel·ligents, silencioses, somreien complagudes davant la seva estimada àvia, a qui havien après a estimar pel seu afecte fet roba fina i el seu amor fet regals suntuosos, encara que als seus ulls hi hagués compassió pels seus cosins.

Mariel sospirà, s'ajustà amb un dit els seus enormes ulleres de muntura rosa i mirà atentament el buit a la taula.

Muriel era una dona difícil d'estimar.

Semblava mirar la vida des de dalt, amb la suficiència d'aquells que mereixen arrugar el nas davant les adversitats de les coses petites i grans.

Semblava no poder estimar ningú, no viure la vida (ni deixar-la viure), i menysprear els luxes d'una vida senzilla i amorosa, pobra, però rica.

Semblava que les seves urpes s'accentuaven quan algú es ficava amb qualsevol dels seus tres fills.

En la seva mirada impenetrable sempre regnava una fredor metàl·lica, desamorada de qualsevol vestigi de compassió. Les seves reaccions de vegades eren demencials: saltar la fina línia de la cordura era el seu esport favorit. Acompanyava el desencaixament total del seu rostre, que es transformava en una taca blanca i estranya... cosa que gelava l'esquena a més d'un.

Les mans boniques de marfil sobre el falda, els bells trets lleugerament elevats sobre la mirada dels altres (sempre més humils i indignes que ella), els ulls ja descrits i (val recordar) tan freds, la feien difícil d'estimar.

Entendre-la era una empresa impossible, que només un idiota com Yhure s'havia plantejat travessar, però l'estimava tant, tan ximplejament i, alhora, amb una passió violenta que la va acabar d'allunyar.

Per això Muriel ja no era a la taula familiar (i per molts altres motius), però el buit que deixava era evident i el gran silló presidencial l'accentuava encara més. Faltava a les tardes d'estiu a casa de l'àvia, perquè era l'única que podia reivindicar els seus fills; se l'extranyava en els contes de la nit que igualava les petites caps dels cosins; feia falta quan la cordura abandonava els adults i eren els nens els que havien de deixar els jocs per fer les feines de la llar.

Muriel ja no hi era per a ningú i sempre deixaria buits realment plens.

Perquè tan detestada havia estat, que als llocs on ja no hi era, es materialitzava a través de l'odi que alguns sentien per ella.

La taula xerricava, grinyolava, rondinava, es queixava.

A sota, el caniche de l'àvia (nadó, maco, nen de mamà, tan dolç, tan petitell i innocent) s'aferrava a les cames dels adults, deixava taques als pantalons, als rajoles, a les potes de lleó de les cadires.

A dalt, els oncles ricassos reien per les travessures de l'animalet i l'aixecaven per besar-li el morro humit.

La tia gran parlava fort, es posava vermella, brindava per tot, bonàxona, alegre.

Yhure mirava el terra, com embadalit, una mica passat de copes. Quan s'acostava el caniche candent, el pegava amb el peu i era recriminat pels altres grans (el nadó, el Nen, pobret, si no fa res).

El semi-avi (segon marit de la gran àvia, encara miraculosament viu), estava furiós. No el deixaven beure més del necessari.

Les coses saltaven damunt la taula. La gent pegava. Llençava riallades. S'ofegava, escopia el menjar i el tornava a agafar amb la mà i el tornava a empassar.

Mariel es creuà de braços. Volia que s'acabés el circ del dinar "familiar".

Volia llegir el seu llibre.

Mirà atentament el buit a la taula.

Tornà a sospirar.

La seva àvia, en observar el seu gest, llençà al silló buit diversos ossos robats al gos.

En Nadal, Pasqua o aniversaris, Muriel s'asseia a la punta de la taula, amb els familiars d'Yhure als costats.

Les mans s'aferraven com urpes als cantons de la taula. El cos lleugerament inclinat cap endavant, com si revelés una posició demoníaca i senyorial.

I així, impertorbable a qualsevol afecte del seu espòs, dominava l'aire que l'envoltava, l'enraïa i ofegava els comensals amb la seva simple mirada de ferro fos.

La família de Yhure l'odiava. La pròpia família de Muriel l'odiava. Tothom qui la conegués l'odiava.

Era una dona que es creava petites i estúpides enemistats allà on anava.

Tanmateix, ja se sap el que es diu d'aquest tipus de persones: generen una gran passió en aquelles a qui aconsegueixen conquerir.

I per això encara més l'odiaven, l'odiaven, l'odiaven. I cada cop es tornava més corpòria allà on ja no era.

El dinar assolí el màxim de l'orgia oral, quan tots es van empassar els seus ossos i els van vomitar juntament amb insults, paraules de mal averany, mals desitjos, vells rancúnies i un passat molt trillat i trist on es contava la història d'una mare que treballava per donar-los tot allò material als seus fills, però mai amor. La gran àvia es posà a plorar.

—Jo ho vaig fer tot per vosaltres. Ho faig tot. Us dono diners perquè us feu les vostres cases, us compreu els vostres cotxes i així me'l torneu? Arruïnant la meva taula?

La tia gran, la tia petita i el seu marit i el descolorit Yhure s'acostaren a besar-li les mans.

Ella rebé l'afecte de les seves filles i els acaricià els caps, apartà el seu gendre amb una petita palmada de disgust i quan Yhure la besà implorant perdó, ella somrigué amb el fastig arrugat al mig del seu nas i s'eixugà la mà amb alcohol en gel.

Perdonà a tots, senyora i mestressa d'aquella taula, d'aquella casa, de totes les coses de cadascun dels seus fills.

Mirà els seus néts amb superioritat a l'ull dret i una renyina brillant a l'esquerra. Així aprendrien qui manava allà.

Els néts miraren els plats. Mariel els observà avorrida. Avorrida mirà la seva àvia. Avorrida mirà el silló. I tornà a sospirar.

La gran àvia es posà vermella.

A fora, al pal que il·luminava el carrer, esclatà una llum.

I ella no somreia, ni tan sols interiorment, només mirava l'escena amb la curiositat d'un gos assassí que observa dessagnar-se al seu amo, amb la gola destrossada per unes fauces que no reconeix com a seves.

Sí, així era Muriel.

Vivia constantment fora de la llei familiar i només estimava unes poques persones: la seva besàvia tan sàvia, els seus fills tan dolorosament parits i a ella mateixa, és clar.

La resta, es podien pudrir.

I la que podia bé pudrir-se i ficar-se un curtidor per l'almeja era aquella vella, tan descompassada, tan perplexa, tan patalejant de la seva sogra. La gran àvia. La gran malson.

Vella bruixa fosca, que anava a bruixes fosques i feien juntes bruixeries fosques.

Quan Muriel decidí no ser part d'aquell circ d'estiu al camp de la seva sogra, a la gran taula rectangular, amb potes de lleó, amb cadires amb potes de lleó, on les paneroles es creien lleons que podien devorar nens, quan Muriel per fi digué "Prou, Vella Bruixa", es declarà la gran guerra amb la gran àvia.

I allà estava, asseguda al silló de potes de lleó, somrient amb fúria: l'odi dels altres que li donava cos i presència al gran saló.

Aquelles vacances al territori de la gran bruixa, vull dir, la gran àvia, ja no eren vacances. Els nens ja eren prou grans com per fer-se càrrec de rentar els plats, però eren molt nens com per anar-se'n d'aventura al mig de les muntanyes.

Els nens eren prou madurs com per estendre els seus llits i fer silenci durant la nit, però eren molt nens per passar un moment a soles amb sí mateixos sota un arbre, llegint.

Eren molt grans per escombrar els pisos. Però no podien decidir si volien veure tele o anar al pati a jugar o dibuixar tranquil·lament. Això ho dictava la gran àvia.

A la taula tot es tornava avorriment.

Ja els pares grans i la tia petita i el seu espòs (que eren pares de tres alegres, lladradors, xiscladors, grinyoladors, rondinadors, insuportables, caniches) havien arrossegat la llengua a través de la llarga taula per demanar perdó. Havien besat els peus de la seva venerada mare i s'havien assegut als seus llocs, deixant que el caniche de la gran àvia els fregués la cama.

Mariel sospirà de nou i encongí el cos el més que pogué al seu silló. Intentaria escapar-se per seguir el seu llibre tan aviat com pogués lliscar una mica més avall, on ningú la veiés...

—Nena, posa't dreta —ordenà la gran bru... àvia—. Posa't dreta, que et faràs gepa i seràs més lletja del que ets. Quin exemple donaràs a les teves pobres cosinetes, que són tan boniques i estirades?

Mariel posà la seva millor cara de cul i ni la mirà.

Seguí observant el buit on flotava la closca de pell d'odi que havia deixat la seva mare (com a regal per a l'àvia).

La gran àvia pegà amb els punys a la taula i com el seu cos dèbil no mogué ni una mica els fonaments de Mariel, ordenà a Yhure que pegés la taula i cridés.

I així ho féu.

Muriel posà un calderó ple de pedres embruixades a un costat de la porta.

Cridà a bruixes amigues i lligaren un pèl de la gran àvia a la cua d'un gos. Es deia que aquest encanteri era molt efectiu i el resultat es donava a manera de rebot: si la vella bruixa li llançava una maledicció, aquesta seria com un gos que es segueix la cua i tornaria a ella. La veritat és que funcionà, perquè a l'àvia començaren a sortir-li pèls de gos on haurien d'anar els pèls finets del bigoti.

Muriel es féu molt forta lluny d'aquella zona fosca que la devorava: de la taula, del camp, dels sillons presidencials, de la vella bruixa amb el seu caniche intolerable i les seves filles llaminereres i el seu segon marit que odiava tot perquè era el segon, però estimava la petita perquè sí que era d'ell i s'assemblava a ell i no a la bruixa de la seva dona.

Muriel s'allunyà tot el que pogué i desaparegué dels miralls, de les cartes del tarot, de les lletres de la ouija, de les runes cèltiques, marcianes i nanes. Desaparegueren les seves cartes, les seves fotos, la seva roba, res no li quedà a mà a la vella bruixa. No pogué

perseguir a Muriel, que reia boja, saltant la seva fina línia de la cordura. No vivint la seva vida ni deixant-la viure als altres.

Tanmateix, no desaparegué la seva forma d'odi d'aquells llocs on més l'havien odiat.

Muriel somreia, perquè ho sabia... i això algun dia explotaria.

La gran àvia s'aixecà. Agafà el llibre de Mariel i el llençà a una banda.

La agafà d'un bracet i la sacsejà fort.

—La teva mare no és aquí, la teva mare ja no hi és, per a ningú. Ni per a tu, ni pels teus germans. M'escoltes? —sacsejà de nou a Mariel i els seus germans començaren a cridar que la deixés en pau— Ningú et pot entendre. Estàs sola i et quedaràs sola amb els teus llibres i et quedaràs sola per la resta de la teva vida. Les teves cosinetes no t'estimen, els teus germans tot just et suporten, ni el teu avi, ni les teves ties, ni el teu oncle t'aprecien. Ni jo. Ningú t'estima.

—Jo... —començà a dir Yhure.

—I el teu pare escup sobre la llavor que et va escopir —la sacsejà una vegada més i la tirà al silló, com si fos una nina de drap.

Mariel tenia els ulls plens de llàgrimes.

Tots la miraven en silenci.

Ella tornà a mirar l'ombra a la cadira buida. Es calmà. Sospirà.

La vella bruixa udolà de ràbia.

Muriel era perseguida, pels seus odis, pels qui l'odiaven, per la vella fosca de la seva sogra.

La gran àvia no la deixaria en pau, perquè mai la havia deixat en pau, sempre havia opinat sobre la seva roba, la seva família, sobre els seus estudis, les seves eleccions, les seves no eleccions, sobre els fills, el que menjava, el que cagava, el que sentia, el que respirava.

Sempre havia opinat, aquella vella, sobre com havia de ser la família de Muriel, la família que es mereixia el seu Yhurecito (pobre ell, que s'havia casat amb aquella bruixa infernal, amb cara constant de cul, que es creia tan superior, tan intel·ligent, perquè sabia llegir i pintar i escriure i volar).

Tot i que, per no faltar a la veritat, la gran àvia odiava el seu "Yhurecito" i el maleïa per ser tan semblant al seu primer espòs.

Tot el que li semblava semblant a alguna cosa que li semblava, portava la seva maledicció a sobre.

Tanmateix, Muriel un dia decidí anar-se'n, allunyar-se de tots, menys dels seus fills als qui tenia curts i seguia a peu juntilles, com una ombra, sabent qualsevol mocada que es fessin.

Muriel se'n anà a seguir les tempestes, allà on es creava la pluja, els trons i es removièn ciutats senceres.

Boja, boja d'alegria, se'n anà a caçar llamps i aigua. Encara que en realitat, buscava un arc de Sant Martí (alguna cosa que mai s'admetria).

Mariel respirà fondo.

La gran àvia seguia cridant.

Cridava coses incoherents.

En realitat, cridava. Res més.

Mirà de nou la closca d'odi gairebé corpòria i sospirà, una vegada més, aclarint la seva ment i modificant aquella energia en alguna cosa útil.

La vella bruixa la senyalà amb un dit acusador, però la nena l'aturà amb una mirada contundent, que provocava, assetjava i pegava fort. La vella callà, aquella mirada li recordava al seu marit, a... però no hi havia bogeria en ells.

Els cabells de Mariel flotaren lleugerament, mentre el seu pit es movia com si contingués un huracà.

Volà un plat que pegà de ple al quisso, portant-lo molt lluny, partint-se contra alguna paret de la gran habitació (i partint a l'insult de gos, de passada).

Volà un altre, que fou agafat per l'habilitat de rugbier del oncle polític. Aquest somrigué, bonàxona, segur de si mateix, però el plat explotà a la seva mà, deixant-li mig dit, tres quarts de mà i un ull de menys.

Altres passaren volant per entre les cosines, volaren les seves enagües i es pogueren veure els seus calçotets que deien frases en flúor com "per aquí l'entrada", "per allà també", "llepa'm la figa", entre d'altres que Mariel no arribà a llegir per les llàgrimes del riure.

Les salseres vessaren el seu contingut florit, les cassoles s'assegueren de barret al seu pare, el seu semi-avi, les seves ties i els cullerons començaren a picar fins que es trencaren (encara que no sense abans deixar a tots ben atordits).

Les soperes atacaren a la bruixa, vessaren el seu contingut i la sopa es convertí en una gran onada que aixecà els sillons i s'endugué cap a fora als germans i cosines que divertits feien surf. Els nens no paraven de riure.

—PAREU! —cridà la gran àvia, tota mullada, amb uns cabells d'àngels blanquinós penjant-li de la comissura dels llavis.

Tot s'aturà, les cadires caigueren a terra, la sopa fugí escales avall, la taula piafà, caigué i se li trencaren les potes.

Un llibre volà per l'habitació i tornà a les manetes de la seva propietària.

Muriel sobrevolava les valls encantades, els mars encrespats, els dies atrafegats. Vivia entre els núvols, perseguia un llamp i un altre i un altre. De vegades, es distreia amb una estrella fugissera i demanava un desig.

Però tornava a la seva caça perseverant.

Muriel caçava el seu somni. Posava esquer. Paranyes. Però seguia sense aconseguir-lo.

Muriel seguia les tempestes.

La vella àvia, gran bruixa, ésser fosc que s'amaga a les ombres dels capvespres per poder atraparte a la foscor d'una teranyina de bava i por i necessitat i fam, on es retorça el rancúnia, l'odi, el dolor, on no pots mirar-la als ulls, ni dir, ni fer, ni donar-li la teva confiança i si li la vas donar, se'n caga en ella, en fi, la vella bruixa, mirà a Muriel amb l'odi impregnat a cada veneta dels seus ulls.

Les seves ties, el seu oncle polític i el seu avi, l'observaren amb ressentiment (i por, molta por).

—Tu, sí, tu, no vostè, tu, engendrament de pus, forat de pou cec, ple de merda, mocosa intolerable, altiva, sobirana, amb cara de cul constant, que t'amagues als teus llibres, tan superior, tan única, tan creguda, putilla emergent de cames regordetes, precoç mentalment, físicament, independent, filla d'aquell dimoni de mare i d'aquest inútil de pare que he arruïnat al meu conveniement, tu, petita ninota de merda, t'odiem.

Dit això, les seves ties, el seu oncle polític, el seu mig-avi (sempre segon, sempre), assentiren alhora i es creuaren de braços, com si la coreografia estigués ben practicada.

—T'assembles a ella amb aquesta cara blanca i sense arrugues, sempre jove i fresca, tan esgarrifosa, tan horrorosa, que fa tanta por, tanta ràbia, tant odi, tanta enveja... T'assembles molt a la teva mare.

La seva tia gran va riure amb ganes i, tan bonassa i bella com era, va dir:

—Per això no et volem en aquesta família: perquè ets massa semblant a la teva mare. Sempre ho has estat.

—Això d'anar-te'n sola, de creure't tan superior, això de llegir. **Llegir! A casa meva! Ha!** Però, mocosa, et podràs sota les meves sabates. T'ensenyaré on pertany.

En dir això, es va acostar a la Muriel, però alguna cosa va explotar i es va trencar amb un gran estrèpit.

La gran àvia va mirar esparverada cap als costats, però no es veia res estrany al seu voltant.

Tanmateix, el primer que els va arribar va ser l'olor de merda, i després l'aigua els va mullar les sabates fines.

Van mirar les parets. Dels forats dels endolls i de la línia telefònica en sortia aigua, aigua bruta, amb un finíssim color gris marronós i una finíssima pudor de Lluís XIV (mort i sense banyar-se).

Tots van mirar espantats (o més ben dit, fastiguejats) la Mariel, l'aigua no la tocava, passava al seu voltant i seguia.

Ella somreïa. Sí, tenia aquell somriure suficient. Sí, feia cara de punyeta. Sí, li agradaven els llibres, era intel·ligent i bastant tossuda. Però era feliç.

—Igual que la teva mare... —va murmurar la vella bruixa i va aixecar un braç. —No, jo no tinc enemics, ni odi, ni acumulo rancor. Tampoc —va somriure amb picardia— persegueixo tempestes.

Un tro va ressonar per sobre d'ells.

—Jo les crec. Va somriure amb un somriure de piranya i, dins de la gran casa, es va desfermar un vendaval.

Mariel va desaparèixer, deixant, com el Gat de Cheshire, el seu somriure al bell mig de la tempesta.

—Ja et vaig dir que no servien.

La Mariel es va encongir d'espatlles, la veritat era que ja ni li importava. —I els teus germans?

—Continuaran fingint per aquí un afecte que volen, però que no se'ls retorna.

Muriel va arrufar la boca.

Totes dues miraven des del cim de les serres una posta de sol neta i freda, com queda el cel després d'una tempesta concentrada en una casa.

—Així que les crees... —Muriel va grinyolar les dents, disgustada amb ella mateixa.

—És clar, així deixes de perseguir la felicitat.

Muriel la va mirar amb les celles aixecades.

Mariel li va somriure divertida.

—Aquesta també la crea una mateixa.

Muriel va mirar la tempesta, que es creava sobre elles.

Va abraçar la seva filla.

La Casa d'Eva

Molts temien aquella casa. Se'ls posava la pell de gallina només de pensar en quedar-se a dormir-hi. Però ella, des de petita, hi havia passat estius sencers i mai no l'havia temuda. No estimava la casa, però la respectava, hi sentia el pas de centenars de coses, persones i pensaments. Però a diferència d'aquelles cases de terror amb dècades de desgast, aquesta només en tenia vint-i-cinc i l'havia construït el seu avi.

Després de tants estius de visita, finalment, hi viuria. Més per necessitat que per decisió pròpia. Finalment es trobaria amb els seus fantasmes i els seus silencis, amb les seves parets de maó i aquella única i enorme paret de vidre que donava al jardí, aquell jardí sempre silenciós i expectant, amb aparença de calma agressiva.

La casa, ella ho sabia, era un monstre enorme amb vida. I ella seria part de tot el que hi havia a les seves entranyes. Així ho va acceptar i va pactar amb ella, en silenci, tocant suaument els maons, parlant ment a ment amb aquella massa plena de fosca quietud.

La casa estava reixada, completament reixada. Per no deixar entrar lladres (ni amants), per no deixar sortir persones (ni fantasmes). Era una gàbia o ella s'hi va sentir així en aquell lloc, mentre col·locava les seves coses a la petita habitació on viuria uns anys, els necessaris durant el temps que estudiés en aquella ciutat.

Ordenava amb afecte els seus llibres, pensant, sentint la sorda respiració dels maons, l'ambient opressiu, quiet, sense aire que corregués. Es va girar per mirar què més li faltava ordenar i allà hi havia el rostre blanc i silenciós de la seva àvia, que la mirava seriosa, mentre ella feia un pas enrere vacil·lant i es posava la mà al pit.

—M'has espantat.

—Perdó.

—No has fet soroll...

Silenci en aquell rostre blanc. Mai faria soroll i sempre apareixeria al marc de la porta de la mateixa manera.

L'àvia, Eva, va somriure lleument.

—Vols te?

La jove va assentir.

Eva es va retirar, ara sí, pel llarg passadís que duia a les escales. Mariel, amb el cor encara desbocat, es va acostar fins a la porta i amb prou feines es va atrevir a mirar cap al passadís, amb el seu ull esquerre, el seu ull dolent, el que veia... coses estranyes.

S'allunyava la petita dona, però la sombra fosca se li allargava fins al sostre, com dues grans ales negres, plegades, però que li pesaven a l'esquena amb prou feines encorbada. I al darrere hi anava aquell seguici de ombres negres, gairebé transparents, que marxaven en silenci.

Alguna cosa li va dir que una d'aquelles ombres es giraria i la miraria, la descobriria i... Es va ficar a l'habitació, va tancar la porta i va començar un petit ritual de protecció.

—Les coses es mouen a casa de l'àvia —li havia dit la seva mare, mentre preparaven les bosses.

—Sí, ho sé.

—És ella.

—Aha.

—És mig bruixa, veu coses i prediu morts —li havia dit la seva mare, mentre tancaven una maleta.

—Sí, ho sé.

—Bé, és força bruixa.

Adela la va mirar, amb aquella mirada penetrant, heretada del pare.

—Jo també.

La mare va riure. Qui no ho era a la seva família?

Va encendre un encens i una espelma blanca que tenia amagada per allà. Va marcar amb un llapis blanc les parets i va fer petits signes de protecció, va cridar el seu àngel de la guarda (el que tenia des de petita... encara que d'àngel no en tenia ni mig pèl) i ell, aquell ens grisenc i somrient (un somriure mig burleta) la va ajudar a treure de dins els rastres d'ombres enganxades a les parets.

—Benvinguda a La Gàbia —va sentir que ell li deia.

—Gràcies... —va murmurar torçant la boca i mirant cap a fora, on queia el sol que semblava enreixat... però la que estava darrere les reixes era ella....

Eva crida els esperits.

I no li agraden, però els crida.

Els veu, els sent, els deixa vagant per tota la casa.

A vegades resulta ser... sufocant.

Aquesta casa sembla estar constantment en tensió.

No es pot respirar per moments, sobretot els dies que Eva està de mal humor o deprimida o enfadada per-no-se-què-cosa, “ambtothomitot”.

Quedar-se una estona en aquesta casa, just en aquests dies, és com manejar tota una matí una amoladora, enmig d'un carrer ple de trànsit, on la gent va com boja, amb els clàxons, les paraulotes i les frenades.

Una nit, després d'aquells dies de fúria silenciosa de l'àvia, Mariel es va quedar fins tard, escrivint un llarg treball per a la facultat.

Estaven soles a la casa, cadascuna tancada a la seva habitació.

Però a l'habitació del costat, on ningú dormia, algú molt culte (potser algun vell familiar) es posava a llegir una revista, mentre que algú molt treballador (potser un altre familiar insomne) col·locava les cadires a baix.

Adela va girar els ulls. Va demanar silenci. Silenci es va fer.

No, no podia ser l'àvia. Ella es tancava a la seva habitació i a la part de baix posava l'alarma. Cadascuna tenia un bany a la planta alta, però Mariel no podia ni pensar a fer-se un te.

Els dies d'enrabiada d'Eva no eren molt usuals, però aquelles setmanes van ser una mica caòtiques gràcies a l'oncle que anava i venia, passava abans i després de la feina, portava reclamacions d'èpoques de la secundària... tenint ja uns gairebé quaranta-cinc anys.

“Una vegada em vas donar una tassa bruta. Sí, la vas rentar, però la vas assecar amb un drap humit, després em vas servir el berenar i la tassa feia olor d'humitat. Tu volies matar-me amb els gèrmens d'aquella tassa”, havia passat quan en tenia uns set anys.

“Quan em llevava sempre em sortia sang del nas i mai vas fer res. Potser m'estava morint cada matí d'un vessament cerebral”, li passava en la seva joventut i eren els nervis.

Aquella tarda va ser igual: va transcórrer amb alguna baralla o reclamació absurda i ell se'n va anar deixant tot el seu pesar damunt d'Eva.

Adela va arribar de la facultat, molt tard i amb prou feines va poder menjar. L'ambient estava pesat i carregat de reclamacions, com bombolles de gas que suren i amenacen d'explotar en qualsevol moment.

Molt tard, aquella nit, va anar a banyar-se.

Ja la gàbia estava tancada, posada l'alarma, l'àvia s'havia tancat i probablement dormia.

Deuen ser les tres (oh, quina casualitat, hora de bruixes!) quan sortia del bany cap al llarg passadís, embolicada en la seva tovallola i en un fantasmagòric vapor.

Algú, amb les ungles ben llargues, va començar a picar a la barana de metall de l'escala.

Mariel es va quedar en silenci un moment, escoltant, era algú que estava a la primera planta... Va mirar sense por (bah, sense sorpresa) l'escala il·luminada.

—Xist, silenci —va murmurar molesta. Silenci es va fer.

Se'n va anar a dormir, tranquil·la.

La casa semblava respirar profundament, cansada.

Eva es va llevar d'hora, es va fer l'esmorzar i la va esperar, asseguda al menjador.

Mariel va baixar lentament, renegant del matí, de la feina, de la facultat, amb les lleganyes encara penjant-li.

La va veure i la va saludar amb un murmuri, ficant-se a la cuina.

—Acabo de veure la meva mare

—Mariel va treure el cap i la va observar, arquejant les celles fosques—. Estava asseguda al costat del televisor, em donava l'esquena. Portava una camisa de dormir blanca i els cabells massa llargs, blancs.

—S'ha girat? T'ha dit alguna cosa? —va preguntar tornant a la cuina.

—Res. Estava allà.

Va arribar amb el seu te. Es va asseure davant d'ella.

—No és la primera vegada que la veig. Altres vegades també l'he vista. Fa no gaire, quan es va morir Marito, el teu besoncle, ell va venir a acomiadar-se aquella mateixa nit. Des de la finestra de la meua habitació em va saludar i em va dir molt jovial, com ell era: "Puc entrar?" I jo vaig encendre la llum i no hi havia ningú.

—I sí, mig difícil està arribar a aquella finestra. Dubto que Marito es portés una escala —va dir gairebé rient—. M'ho havia explicat la mare... quines ganes de fotre't, aquell altre.

—Sí, sí. I també em va venir a molestar el teu avi.

L'avi era un cas especial. Va anar a MOLESTAR a mig món.

La seva cosina el va veure davant de la vella casa de la besàvia Rebeca, vestit de trage gris, molt elegant i "pituco", com era en vida.

I a Eva se li havia aparegut als peus del llit, vestit de trage gris i perfumat amb aquell sabó d'Heno de Pravia que tothom va acabar odiant.

El dia que van portar la caixeta amb les seves cendres a la casa materna de Mariel, tothom la mirava amb recel.

La van confinar a l'habitació més apartada i freda de la casa i la van tancar amb clau, "fins que poguessin deixar-la al cementiri on hi ha la cripta familiar", deia la seva mare.

No obstant això, el vell es va dedicar a deixar anar perfum d'Heno de Pravia per tota la casa.

No es podia estar a la sala d'estar, que feia olor d'ell.

Es va ficar a les habitacions, va conèixer l'habitació de la seva filla, on mai havia entrat, i durant el dinar tothom tenia l'estómac regirat.

Quan va arribar Mariel, amb uns disset anys i amb actitud de noia "pseudodark", a qui la vida li xucla un ovari, que escolta música i es fica al seu món, va entrar a l'habitació on hi havia el vell, el va saludar com si hi fos, li va demanar que no la molestés molt, però si volia parlar, que parlessin, i va encendre l'ordinador.

Es va quedar escoltant música amb l'avi, però canviava de cançó quan la caixeta cruixia.

—I aquella nit, la nit que es va morir... sí, el vaig veure, així, amb el trage. I dues hores després em van trucar per avisar-me que havia mort.

Mariel va assentir en silenci. Ella el veia (o se l'imaginava, per al cas era el mateix) en forma d'un gat gris gegant. Va somriure. Però va mirar al costat del televisor i li va fer un petit calfred.

Quan Eva se n'anava de viatge, tot s'alleujava.

Dins de la casa tancada corria aire.

Mariel feia un petit ritual de neteja, portant un encens d'aquí cap allà, deixant que "els bons" anessin al seu gust, amb ella, escoltant música, dibuixant, o estudiant amb mate fins a altes hores de la nit.

A tot "el dolent", aquella acumulació de rancúnia i odis que a vegades deixava sense oxigen la casa, ho tancava a l'habitació d'Eva. Els demanava perdó, els prometia que sortirien si i només si canviaven l'humor i els encenia un encens i una espelma.

La qüestió funcionava força bé.

Una d'aquelles nits se li va tallar la llum i entre espelmes, menjava tranquil·la a la cuina, asseguda al taulell, envoltada d'una llum diferent a la del simple foc.

Alguna cosa brillava dins de casa.

Després es va posar a escoltar música al seu mòbil i va dibuixar en la semi-foscor un paisatge llunyà de la seva ment. La casa respirava alleujada.

No obstant això, La Gàbia tornava a alterar-se quan Eva tornava i posava el seu humor i la seva energia al servei de l'acumulació de records que no s'esborraven encara que el temps passés....

Ho va parlar moltes vegades amb ella, però era difícil parlar amb una vella bruixa enfosquida pels records.

Només en el seu petit santuari, la seva habitació, Mariel trobava una mica de refugi. Era on sempre primer brillava la llum del sol i on mai, però mai, cap d'"ells" va traspasar els límits.

Era l'únic lloc on encara corria aire encara que tot estigués tancat. Allà sempre estava envoltada d'aquella llum diferent a la del simple foc.

Eva va realitzar un dels viatges més llargs quan arribava la primavera. Se n'anava per una setmana i mitja.

Mariel va preparar la casa, la va netejar com sempre i es va quedar sola, en silenci i en pau amb la casa que respirava.

L'aire es colava pels maons i les llums blanquinoses apareixien per les escales, els racons o sota la taula.

Mariel s'aixecava i recorria el llarg passadís ballant i saludant els seus avantpassats i la casa.

Havien passat diversos dies de pau, quan un matí va trobar oberta la porta que ella mateixa tancava amb clau.

L'habitació de la seva àvia, malgrat el sol, estava fosca i tot s'havia alliberat, alguna cosa rondava com un voltor: buscant, esperant, fent llargs girs en aquell sostre altíssim.

Mariel va respirar profundament i potser aquell va ser el seu error. Alguna cosa s'hi va ficar, al seu pit, mentre tornava a tancar el dolent, el fosc, la rancúnia macerada pels anys de menjar-se les ungles, el cap, pensant en els mals que no s'havien curat... tot allò que la seva àvia sempre portava a sobre.

Va passar un dia, dos... al tercer, va caure al llit.

Mai havia tingut febre, però volava a quaranta. Mai s'havia descompost tant, però volava al bany cada vegada que el seu cos li ho demanava. No podia parar-se, es doblegava perquè l'estómac no li fes mal. I escoltava. Els escoltava.

Va entrar al bany i la llum es va posar vermella, allà hi havia alguns que havien escapat. Passaven pel passadís, s'arrossegaven per les parets, ho embrutaven tot d'ombres.

Va tornar al seu llit. Per sort al santuari no entraven, no podien. Ell hi era, el seu ens grisenc i somrient, que es preparava amb la seva dalla platejada per tallar qualsevol fosc que intentés endinsar-se.

I ella, des del deliri de la febre, va aconseguir cridar-los. Els va cridar. Al gran gat gris, que va caminar per les baranes de metall de la casa, amb prou feines fent soroll, omplint tot d'olor d'Heno de Pravia. I va cridar una antiga besàvia, que es convertia en gos negre. Va sentir les seves grans petjades, les ungles contra el terra, i va veure passar el dors fosc per la porta.

I va cridar el gran gos blanc, la seva rebesàvia, mare de la mare, de la mare de la seva mare: una vella curandera que va viure sola al bosc, curant la serp de foc i el mal de ventre. I va cridar aquells que van viure a l'altra banda del mar. A guerreres i soldats, a bruixes i xamans, a gitanos i endevines, a ballarins i al cant de les entranyes de la terra, que eren tots ells, que estaven sempre en ella.

Mariel es va fer amb la casa, de parets brutes d'ombres i es va deixar portar a les seves entranyes, al cor que batejava al fons de la terra, enmig dels pilons que la sostenien i es va fer una amb aquell univers que ressonava com el soroll d'un tambor. I juntes, el cor de la casa i ella, van pujar de nou amb l'aire que travessava els maons i es tornava a moure allà dins.

Al mateix temps, les canonades es van obrir, l'aigua va començar a sortir negra, fins a tornar a ser transparent. El foc dels fogons va crepitava suaument, l'escalfador es va queixar amb sonoritat i les plantes van cantar des del pati.

Es va trobar amb els seus i junts van entrar a la gran habitació on s'escalfava la desesperació i amb llum que no era llum i foc de les espelmes i aire sortit dels maons, aigua que corria per tot arreu i vida i una cançó als llavis de tothom, van trencar la muralla que protegia el voltor que esperava en silenci girant a l'alt sostre.

Allà hi havia, la condensació de l'odi, la rancúnia feta plomes fosques, la por de ser feliç en un bec que destrossava somnis. Allà hi havia aquell ésser que es recolzava a l'esquena de la seva àvia i que venia a posar-se a la casa, com a amo i senyor de la gran Gàbia.

Mariel i els altres el van observar. Ella va començar a riure. Tots van riure i li van girar l'esquena. El van deixar allà, solitari, consumint-se a si mateix i esperant alguna cosa... alguna cosa que ells no li donarien: ni el seu temps, ni l'odi amb què s'alimentava.

Mariel va tancar la porta, des del seu llit, però parada davant d'aquella porta. La va tancar i va murmurar fórmules que pocs sabien i es va allunyar observant-la.

El voltor estava confós, ella ho sabia, feia olor el seu desconcert i... la por... la por de saber que ella no estava sola, que no era una, que eren molts, condensats en els seus bons records, en el cor d'una noia a qui se li anava la febre, mentre estava al seu llit, però parada davant de la porta, segellant-la.

Mariel va murmurar, davant de l'habitació i des del seu llit: sóc bruixa, també sóc bruixa. La casa va tornar al silenci, a respirar.

—Ha passat alguna cosa mentre no hi era?

—Res. L'àvia la va mirar, amb desconfiança.

—He tingut febre, només, però ja se m'ha passat, estic bé.

—Ah... —la va mirar, esperant alguna cosa més. Però Mariel li somreia—. Hi ha alguna cosa estranya a la meva habitació... i a tota la casa.

—No, res. Només he netejat —va dir, observant-la amb el cap inclinat.

Es van creuar les mirades, alguna cosa va batre les ales, a dalt. Es van sentir petjades de gos i el miol d'un gat. Les ales van callar.

Mariel va somriure.

Eva es va girar, es va allunyar, potser, a pensar en alguna qüestió del temps, els records i el mal que li havia fet tal o qual persona... però el seguici fosc es va quedar entre la jove, allunyant-se de la rancúnia que els lligava i deixant-se portar pel vent que travessava els maons i els tornava petites llums blanques, gairebé com foc, però que era un altre tipus de llum.

La seva Música

Va sortir el sol.

No li agrada l'hivern.

Li encanta el fred de la tardor, aquell fred no tan fred que amb una mica de sol marxa. Però a l'hivern no hi ha qui el guanyi.

El sol s'apaga i la seva calor també.

Només és un enorme llum penjant al mig del cel, que enlluerna, però no escalfa una merda.

Però avui ha sortit el sol. I hi ha vent fresc. Però no fa fred.

Va amb la seva música interna donant saltets al mig de la vorera, com una criatura boja de lligar.

Quanta gent ballarà sola en aquests moments al mig de la vorera, passadís/passatge o carrer del món?

És com aquells biciurbans que van cantant amb tot el que donen els seus pulmons, al mig del carrer, arrencant un somriure a aquells que estimen els bojos que canten per cantar.

O com un nen que de sobte va recordar la nova cançó que va aprendre a la llar d'infants i comença a cantar-la amb una veu dolça i xisclaire perquè tots al col·lectiu es delectin amb la seva novíssima i tendra veu.

Ella sempre porta música dins seu, com el paio de la pel·lícula "Somnis de Llibertat" que sobreviu al confinament solitari escoltant la música al seu cap.

Ella així sobreviu a aquells moments de soledat de la seva ànima, quan el món s'amuntega al seu voltant, però ella se sent sola.

A vegades és com el paio d'aquella pel·lícula.

Però ella balla sense parar. I és lliure.

Com a bruixa ha aconseguit apreciar molt el que la música produeix en la gent.

I és cert això de que "calma les bèsties".

Només cal saber quina música li agrada a l'altre, per aturar i conquerir la bèstia interna que a vegades surt a fer una passejada de fúria indeturable.

Quan comença a sonar la música la bèstia s'adorm i la persona torna a la normalitat. És com si el dia comencés realment després que sonés "aquell" tema musical.

Quantes vegades no ha sortit ella a una penosa passejada pel centre, amb l'ànim i el cap abatuts i de sobte sonen unes notes a l'aire i el paio que toca el saxo pels bars de Còrdova li arrenca un somriure tendre, un sospir de tranquil·litat?

Moltes.

Els músics de carrer mereixerien que els diguessin "ei, gràcies, mil gràcies, avui m'ha fet tant de bé escoltar-te" i donar-los milions perquè seguissin vivint de la música. Perquè s'ho mereixen. Perquè més d'un va arrencar algun somriure en aquells dies de sol que per als tristos són grisos.

I la música et marca, et canvia el dia o la vida.

Hi ha bandes sonores a la vida de cadascú.

Ella és aquí gràcies a Careless Whisper. Els seus vells la van ballar moltes vegades abans ni tan sols d'imaginar-la. Aquest tema va ser com "la cançó d'aparellament" de tots els que van néixer entre el 84 i el 86.

Però a ella la cansa escoltar aquesta cançó, com si la portés a la seva informació XX, a la sang, als cabells, a la ment...

Sabia amb certesa que les bandes sonores de la vida són tan importants com respirar, dormir o cagar.

Convinguem que més d'un va evitar matar-se escoltant "aquell tema" que de sobte va començar a sonar a la ràdio... o més d'un ho va fer gràcies a "aquell tema" que va escoltar en un moment X de la seva vida...

La música genera coses raríssimes.

És, de totes les màgies, la més pura.

Filla de les paraules, les creadores, i del ritme, el llenguatge de l'ànima, la música apel·la a les nostres més íntimes fibres sensibles.

Què seria l'ésser humà sense música?

Què seria sense les seves cançons aquella noia que va ballant amb el seu propi ritme?

Què seria la seva relació amb el seu nòvio?

Què serien els moments més feliços i més tristos de la seva vida, la seva infància o la seva adolescència?

Ara va caminant per les voreres, donant saltets, amb els cabells enredats en rinxols i més rinxols, marrons, negres, rogencs, que el vent fresc s'encarrega de barrejar.

Per moments és llum que il·lumina junt amb el sol i que explota en un somriure incontenible.

Avui està de bon humor i la música ressona en cada fibra del seu ser.

És música suau per moments, de sobte canvia a alguna cosa més violenta, de sobte són veus celestials o Johnny Cash murmurant suaument "Hurt", un dels últims temes que va cantar quan va morir el seu pare i un dels més tristos i bells que ha escoltat.

No sap què passa avui dins seu, però el dia s'ha tornat perfecte i ha convertit el seu matí en alguna cosa que plana suaument sobre un pentagrama buit, omplint-lo de fragments

de cançons, notes perdudes, una guitarra, un cello, alguna palma espanyola... es barregen mil figures i la puguen a una muntanya russa de sensacions musicals.

Ella em va explicar, una vegada, mentre anàvem amb les puntes dels dits agafades a la barana d'un col·lectiu molt alt, que la música havia estat creada per les bruixes de pell d'eben negre, d'algun món perdut.

M'ho va dir amb la mirada somiadora, perduda en el paisatge que passava ràpidament, mentre la bèstia que conduïa ens portava a mil per hora.

—No t'entenc.

—És així. Jo crec que les dones bruixes van ser les que van aprendre la música dels mateixos elements. Quin és el so més bell quan plou?

—Uh... quan cau l'aigua en una teulada de xapa —li vaig dir amb un somriure.

Em va mirar amb els seus enormes ulls de nena, sorpresa.

—Ah, sí, aquest també és bonic —va pensar un moment i va subjectar fort els llibres i quaderns que portava a la mà—. Sí, també. Però jo crec que és la pluja quan cau torrencialment a la ciutat, quan ho colpeja tot i de fons se senten aquells trons que són com tambors violents.

—Wagner és al cel. Va començar a riure a carcallades i més d'un es va girar sorprès davant la profunda rialla de bruixa que tenia la bruixa musical.

—Totalment. Però em refereixo a que aquelles primeres dones van trobar una màgia nova en la música. En les cançons de bressol per dormir, en els cants per alegrar-se, en els cants per plorar. Quan moria algú, quan naixia un altre, quan feien l'amor, o cridaven als seus déus...

—O sigui, que t'estimes el Gospel.

De nou em va mirar sorpresíssima i va assentir.

—Em llegeixes com un llibre, com si fossis una bruixa.

—Eh... ets transparent quan vols. Es va acostar molt, els nostres nassos es fregaven. — Per a mi que ets bruixa, Mariel.

—I tu ets la Bruixa de la Música —li vaig somriure com si fos el més obvi del món.

Va tornar a riure, va moure la mà, com esborrant el que acabava de dir i va seguir explicant:

—I de les seves belles veus van arribar a nosaltres les cançons i va arribar aquella màgia única que pot convertir un dia avorrit en el més divertit de tots, en un dia trist en el més alegre i viceversa.

—La música té el poder d'unir-nos.

—Per això m'encanta que la gent canti junta, un himne, en un recital, a la seva església, en un vetlla...

Una vella la va mirar estrany i ella se'n va adonar.

—Sí, hi ha gent que canta als seus morts.

Vaig riure i la vaig donar suport:

—Collons... deu ser gent que canta molt en vida.

—Sí... és bonic com ens uneix la música en qualsevol moment de les nostres vides. Fixa't que per a cada edat tindràs un "tema" que et marcarà o una banda o un cantant.

—Pablito Ruiz va traumatitzar una generació sencera.

—QUE DOLENTA QUE ETS! —i va tornar a riure amb ganes—. Jo cantava els seus temes quan era petita...

Em vaig somriure.

Ella, distreta va mirar fora, em va saludar amb un somriure i va baixar del col·lectiu... ballant...

I avui, de nou, la jove bruixa canta i balla.

Ha arrencat més d'un somriure a un transeünt, al seu nòvio el fa feliç veure-la així, a la gent que l'envolta la sorprèn i la diverteix, fins i tot li estranya aquesta faceta ballarina i boja que té.

Alguna cosa d'ella va quedar enganxada als meus llavis i vaig començar a cantar una vella cançó que atreïa la tempesta.

Ellella

Plou a bots i barrals més enllà del pont.

El col·lectiu em deixa lluny, però no m'importa caminar sota la cortina d'aigua.

Els sons són ofegats per la caiguda dels cossos de milers de milions de gotes que esclaten en una mort predictable contra l'asfalt que s'ha convertit en vòmit urbà i aigua dolça.

Davant, dubten una mica les llums dels antres de balls exòtics i prostíbuls, on és més fàcil sortir amb massa amants d'una nit i el cul tan florit com un ram de crisantems, que sortir sobri o realment viu.

Diuen que un es perd en aquests tuguris.

Perd una mica de l'ànima, perquè la ven a amors passatgers a bocins; es perden els ulls en l'èxtasi del color; es confon el tacte de tant tocar glans explosius, tits exuberants i vagines humides i calentes; es perd la vida en una borratxera casual o buscada per oblidar; es perd l'oblit i s'estima desenfrenadament per poder oblidar que se l'ha perdut.

I cap allà em dirigeixo jo.

Les pestanyes baixes cobrint inútilment els ulls que ploren davant del flagell de les llàgrimes del cel. El cabell negre enganxat al crani, passejant per la meva cintura, enredant-se a les meves cames, aferrant-se al meu sexe.

I en una parpellejada del cel, el silenci abans de l'explosió atronadora, em porta un plany fet crit desconsolat.

Davant s'ha materialitzat un ser bell, màgic i angelical.

Sembla portat pel raig de llum que quasi em deixa cega.

Les seves robes estan esquinçades i mostren els seus petits i fermes pits, la boca oberta en un dolor agònitzant revelen la seva llengua cirera, els llavis dolços i sucosos oberts en aquell crit perdut que només jo he escoltat.

És només un segon que veig completament aquest ser, fins que s'apaga la llum del llampec.

El ser angèlic s'acosta a mi sense saber que sóc allà davant. Agonitza per dins, taca les seves robes amb sang.

M'acosto a ella, intento prendre les seves mans, però canals de sang creuen els seus braços, deixant a la meva vista serpentes blaves i morades, que pengen d'ella com una tenebrosa decoració de festa orgiàstica.

Aconsegueixo asseure-la, acomodo les seves venes, cobreixo amb llàgrimes i tela de la meva vella samarreta aquells solcs mortals. El temps s'atura al nostre voltant. Les gotes baixen sobre nosaltres suaument. Nuo les improvisades benes amb els meus cabells i tot torna suaument al seu ésser.

Deixa de cridar, quan planto un profund bes a la front.

La llum li il·lumina els ulls blau marí i púrpura, que de segur va robar a algun capvespre. Els seus llavis somriuen lleument, tremolen com una fulla seca a punt de desprendre's, quan pentino els seus cabells de fil d'or i netejo el seu rostre de maquillatge vessat.

Ella sent el meu ser barrejar-se amb el seu.

La meva màgia corre ràpid i li retorna la sang i la vida.

Ningú ha atacat aquell àngel, ho sé quan la meva front es posa a la d'ella. Ningú l'ha maculat, simplement va ser ella en un atac de bogeria perquè odia no saber estimar, no poder estimar.

Ha volgut acabar amb allò que a vegades és el que més odia: ella mateixa.

Quasi asseguda damunt del seu cos, l'escolto bategar, la sento respirar. Roço els seus mugrons quan intento tapar aquell cos nu, amb la camisa rendida en la guerra contra la seva mestressa.

Els meus dits tremolen mentre intento tapar-la amb dolçor, per evitar que torni a cridar amb aquell so ensordidor.

Estem seminues, l'una damunt de l'altra, assegudes en un banc de plaça, de passeig o en alguna barana del mateix pont, ja no ho recordo.

Una amb la seva samarreta destruïda per l'ànim de causar la seva mort, l'altra amb la seva samarreta destruïda per l'ànim de salvar la vida.

Ella somriu, amb tot el seu rostre, amb els seus ulls, celles, pòmuls, llavis i dents perfectes.

"T'estàs morint de fred", em diu mentre toca el meu mugró ocult entre els meus cabells i el que queda de la meva roba. Acaricia el tatuatge que tinc a l'esquena, el contorneja amb els dits com si l'estigués veient: són dos gossos, un negre i un blanc, que es barregen en tinta de colors. Acosta els seus llavis a la meva orella i suaument em xiuxiueja "Fem l'amor".

Dèbil, suau, m'acosta a ella, els seus llavis besen el meu coll, una mà aixeca la meva faldilla, dos dits corren la meva roba interior i ella em penetra, em penetra amb suavitat, les seves dues mans ara a la meva cintura, balancejant-me sobre el seu maluc, sentint-la dins una i altra vegada...

La nit i la tempesta han passat i no sé on sóc.

—Tinc febre?

—Massa, nena, massa... Això et passa per anar fent coses indecents, al mig de la nit i sota una pluja tremenda... I deixa de somriure'm així, què et penses, pendeja, que sempre t'estaré cuidant com a una criatura?

—Ara tu deixa de somriure't. No em puc parar... em fa mal tot.

—I amb aquesta grip... deixa que t'ajudi.

—Com vaig arribar aquí, Sebastián? Què faig en aquest antre?

—Serà antre, però és més net que el cul d'una reina.

—¿D'una reina?

—Sí, perquè no caguen aquests de la reialesa, no vas veure la cara de restrenyits que tenen?

—Eh, torna, Sebastián... Para, vull preguntar-te...

Silenci al voltant.

—Cabró...

Em llevo amb el meu cabell negre i massa viu pel gust de qualsevol persona normal, que s'enreda a la meva cintura i entre les meves cames, s'aferra a les meves mans i braços.

Em llevo, m'acosto al mirall.

—Estic feta pols!

Abraço el coixí que m'ha acollit en el meu somni, camino per passadissos de color i xiscles alegres, miro amb aire cansat i malalt les habitacions i allà, quasi al final d'aquella casa enorme, en un llit amb baldaquí borgonya, reposa l'àngel de cabells de fil d'or i ulls robats al mar i als crepuscles.

Estira amb delicadesa un braç, venut en blanc i sense rastres de sang, per assenyalar l'espai lliure del llit.

M'acosto arrossegant els peus, mossegant-me els llavis, amb els ulls mig tancats, com un dibuix animat. Tinc tota la cara congestionada.

"Adorable", pensa l'àngel. L'escolto amb claredat a la meva ment.

Em fico al lloc assenyalat, amb el coixí sota el cap i els meus braços ocupats per la cintura d'aquell ser bell.

—Ets Elella... la meva Elella...

I Elella, la dels ulls de mar i cel, somriu. M'abraça com a un ser petit i fosc, però alhora fet de llum.

L'he curat... l'he salvat... mai uso així la meva màgia, mai salvo a ningú...

M'estaré tornant bona?

Paraules Pintades en el Somni de Leonor

Els últims deu pesos se n'anaven a les mans del cambrer. Els últims deu pesos dels seus estalvis se n'anaven en aquell cafè cremat i espès, capaç de despertar Gardel del son.

Aquell dia va pagar un mes d'avançament de lloguer i els seus deutes, va comprar un paquet de fideus, un d'arròs i un de polenta que algú molt ràpidament li havia robat de l'habitació de la seva pensió, i la resta dels seus estalvis se n'anava en aquell cafè de merda.

Llegia sense gaires esperances els classificats.

Aquella ciutat no el volia, aquella ciutat podia aixafar-lo i, si ho desitjava, cagar-se en ell. Aquell lloc no tenia lloc per a ell.

Va acabar el petroli sense refinar de la seva tassa i va pujar els quinze graons bruts cap al bany.

—No hi ha paper, mestre —li va cridar el cambrer des de la barra.

Ell va moure la mà espantant les paraules de mal auguri.

Un graó: els amics es mataven en un cotxe, perquè un amic d'un amic conduïa borratxo fent veure que sabia participar en curses il·legals.

Segon graó: la vella se li posava malalta, moria al cap de pocs dies per un càncer maligne que mai no havia presentat indicis (tu sempre parlaves del talp al cap, sempre).

Tercer graó: la seva germana s'acomiadava d'ell, li deïa que se n'anava, s'allunyava del vell, del seu pare... quatre dies després la trobaven penjada. El vell, el seu vell, l'havia embarassat.

Quart graó: quatre dies a la presó després de deixar el fill de puta hospitalitzat.

Cinquè graó: el noi de quinze anys que estava a la cel·la li confessava que tenia VIH, que l'hi havia contagiats el policia que l'havia violat. Sí, era allà per robar. No, no tenia pares. No, només havia robat en un magatzem, sense fer escàndol ni pegar a ningú. Sí, no era la primera vegada, però no era per drogar-se, ell no volia ficar-s'hi, volia menjar...

Sisè graó: es feia amic del noi, sortia de la presó i li anava a portar menjar. Li va regalar roba. El policia el va mirar malament. —¿El teu nou xicot? —li va preguntar al noi.

Setè graó: un mòbil l'acorrallava, surten tres goril·les, el tiren a terra, el peguen puntades de peu i una veu li diu a l'orella: "La propera vegada et trenco la cara a tu".

Vuitè graó: se n'anava d'aquell poble de merda, ho deixava tot, donava la seva part de la casa a la mare del noi. "Si torna el vell, que visqui a la part de darrere... que aixequi una paret. I que allunyi les nenes d'ell". Senyora de quaranta anys, tres netes.

Els altres set eren els set mesos a la ciutat: un mes sense feina, dos mesos sense feina, tres mesos sense feina... El setè mes, se li acabaven els estalvis.

Se li acaben en un cafè pèssim, cremat i espès.

Es mira al mirall, es mulla la cara i quan torna a mirar-se algú li somriu a través del mirall.

Es gira, a la paret, darrere del vàter, un lleó vestit de domador de circ, tot somrient i quasi humà, decrepit i esfilagarsat, sosté un missatge: "No et rendeixis".

"Quina feina... sembla pintat amb... aerosol... però..." S'acosta a mirar, però l'olor de merda que surt del vàter el fa recular.

El lleó vestit de domador li somriu.

Ell es va menjar el seu domador.

Surt.

A fora plou i no li queden més cigarrets.

—No et rendeixis... —murmura. I riu de si mateix. Les clavegueres s'emporten els seus somnis i les seves poques esperances.

Es fica a una presó. Amb la merda dels vàters apareix pintat: tot és llibertat, fins i tot mirar aquesta puta paret grisa. A un costat, una gran finestra que sembla real i mostra un lloc on qualsevol voldria ser. És tan real, és tan desitjat, que els presos passen hores mirant aquesta paret. L'endemà la van pintar de nou de gris.

Els presos passen hores mirant la paret: allà encara veuen la finestra i darrere d'ella les seves famílies, una casa, una feina, el seu nen somrient, la seva dona plorant d'alegria, un gos, un jardí, la vella preparant-li un mate...

Mate i galetes. A vegades el noi prim del 5è departament, que és pare solter, el convida a menjar, perquè li cuida el nen de tant en tant.

Els gitanos del segon pis sempre li porten les sobres (beneïdes sobres, suculentos, riquíssimes) d'alguna festa o reunió.

La família nombrosíssima de bolivians que ocupen la planta baixa i el primer pis el conviden sense falta als sopars de carn a la brasa dels dijous i la dona sempre li porta verdures i fulles de coca "perquè no es cansi mentre és al carrer, buscant tant de temps una feina".

Javier és un bon noi. La propietària l'estima, però tem on pugui anar a parar si no aconsegueix feina.

—Tornarà al seu poble —diu la tia solterona del segon, que viu davant dels gitanos.

—No crec, allà diu que era molt trist.

—Aquí també.

El miren entrar, cada vegada més cansat, els ulls apagats, la ràbia atrapada a la boca quasi blanca i amb la darrera esperança penjant de la seva carpeteta sense més currículums.

A la vila desapareixen, desapareixen, desapareixen.

La policia està fent "neteja", cal fer quedar bé el governador de torn i que la "gent bé" vegi (cregui) que se la cuida.

Segurament trobaran narcos que abans eren nois de secundària de l'altra cantonada, que jugaven tots els dijous a futbol al camp de l'escassa escola que els quedava sense caure.

Segurament atraparan un perillós violador, que en realitat abans era un drapaire que sortia cada nit a treballar perquè els seus fills poguessin anar a l'escola sense haver de sortir ells darrere del pare.

I segurament, caurà un laboratori de cocaïna, amb quiosquets inclosos, tots ubicats a la casa de la mare del cap del governador anterior.

Benvinguts a l'espectacle, avui amb vosaltres una cosa ja vista, poc original, però amb l'emoció de sempre: sang, drogues i màfia... just on no n'hi ha.

Aquesta és la policia que protegeix els ciutadans... de la part "sana" de la ciutat.

Han caigut Abel i Danilo, dos amics des de la infància. Un estudiava, l'altre feia pa amb la seva mare cada dia per vendre; segurament seran per a la premsa els lladres "professionals" que van entrar la setmana passada al country proper.

I més enllà Don Evaristo, el culpable de cridar "assassins fills de puta" (als diaris diran que era un perillós lladre de guant blanc), serà colpejat amb les culates de les ithacas al so de la respiració forçada d'un porquet vestit de blau.

A la vila desapareixen, desapareixen, desapareixen.

I amb la sang dels caiguts, ràpidament s'escriu en un mur darrere de l'escola: respira mentre puguis la teva llibertat "autoritzada" per crear terror, que terror et donarà mirar als ulls de la misèria que vas semblar.

El sergent mira el dibuix sota la frase i riu.

Un munt de nois l'observen, amb els ulls envoltats de negre, les boques obertes en un gest de dolor, les mans demanant que parin, que s'aturin, alguns dempeus, altres de genolls.

El sergent es gira, amb un somriure als llavis, però els seus companys de blau estan pàl·lids i han baixat —tirat— les armes.

—Què cony us passa, colla de capullos?

—És que... —Rodríguez esbufega, sense aire— És... que...

El sergent sembla perdre la paciència, però Solares s'avança.

—Són els nostres fills... són les cares dels nostres fills...

El sergent s'acosta una mica més, és mig curt de vista (però dispara a un cos en moviment com ningú).

I allà, al mig d'un parell de nens petits, Lorena, la seva nena de vuit anys, el mira amb horror.

Aquell dia van sortir de la vila cagant llets, a tota velocitat, volant.

Javier sap que té els dies comptats en aquella pensió-convent on viu.

No guanya prou amb les feines ocasionals que va aconseguir gràcies a Jaime, el marit de la dona. Amb prou feines va ajuntar per a uns dies més i no va gastar ni un peso en menjar.

Seia al pati de menjars del centre comercial proper, fent veure que llegia atentament uns apunts marcadíssims i així aconseguia menjar el que deixaven els altres. Un tros d'hamburguesa, un parell de raviolis, unes patates fregides soltes, un tros de pizza.

Al cinquè dia, mentre "llegia", un noi de la seva edat (de la neteja del lloc) es va acostar amb una safata plena de restes.

—Al got hi ha aquell xarop horrible i negre, però bé, alguna cosa és alguna cosa —i va seguir.

Javier el va mirar amb les espatlles caigudes i quasi es va posar a plorar.

Tots els migdies, menys els dies de festa variable, el noi li portava la safata.

Un dia el noi no hi va ser. Un altre dia tampoc.

Javier es va acostar tímidament al guàrdia i li va preguntar per un noi alt, així i així amb ulls de tal color i cabell aixà.

—Li van matar el germanet en un tiroteig entre policies i narcos. Diuen que era lladre, que havia entrat a un country... —el guàrdia va arrufar la boca— Però no m'ho crec. El noi estudiava com una llum i aquest noi treballava per pagar-li els materials i les fotocòpies i el menjar a ell i a la mare. No m'ho crec... —el va mirar amb els ulls encesos de ràbia— Vivien a la mateixa vila on visc jo, però joestic a prop d'un carrer transitat, així que els policies no revisen per allà... però... els coneixia... Bons nois... jo... —va mirar a un altre costat— Vine a menjar quan vulguis, jo t'ajudo.

Javier va travessar el carrer amb un nus a la gola.

A prop, a les parets del teatre provincial, havien pintat un grup de nois que ballaven en rotllana i a sota deia: no anem al cel, anem on volem, el carrer és nostre.

Una dona plorava davant del mural. Deixa una flor a terra i Javier la veu allunyar-se.

Torna a mirar el mural.

Un noi deia "no et rendeixis", un altre deia "pels teus somnis" i un altre "per la teva llibertat" i una noia somreia i a la seva samarreta deia "per nosaltres".

—No et rendeixis... —va murmurar Javier i va tornar donant puntades de peu, lentament. A la pensió la propietària el va rebre amb un somriure:

—Que bé que vas poder ajuntar per quedar-te un altre mes.

Javier li va somriure i va seguir, sense dir res, sense entendre res.

A la seva habitació hi havia diners i en una bossa de supermercat un paquet de fideus, un d'arròs i un de polenta.

La casa de govern es va llevar pintada, per dins i per fora.

Al mural de l'exterior un rei enorme era aixafat per un munt de petits éssers: i el teu regnat del terror s'acabarà i a tu ningú no t'ajudarà, et voldrà matar, quan a nosaltres ens vegis volar.

Les parets de dins denunciaven diversos funcionaris: aquest va estafar a tals persones, aquesta té tantes cases per robar aquests diners, aquest va robar llet de tal menjador infantil, aquest va manar assassinar tal altre per ocultar tal cosa, qui treballa en aquest despatx adora

els nens (i penetrar-los), tal altre va estafar la seva pròpia mare, aquesta té dos fills amb retard mental i els amaga en una habitació sense finestres i els pega, aquest altre tortura gossos en el seu temps lliure...

Casa de govern era una bogeria.

La gent corria, reia, plorava, cridava de ràbia, d'horror, de indignació.

Les càmeres van filmar el circ, perquè el circ buscava i no hi va haver policia que detingués els curiosos que entraven a mirar.

Els "lliures de culpa" van pujar fotos als seus murs, vídeos a les seves xarxes, descripcions i comentaris als seus amics.

Javier era a prop per esbrinar al ministeri de treball si hi havia alguna cosa o existia algun programa o... però no podia acostar-se, la zona estava assegurada.

—Aquesta vegada no se'ns escapa —va dir un policia que passava a prop seu.

—¿Quin merder, quin merder més bonic... —deia una estudiant a un altre noi.

—Una altra vegada no... com ho fa? —va preguntar un home de vestit a una noia ben vestida.

Javier es va acostar al bar de la cantonada. El cambrer era a fora, entre les taules buides i mirava l'espectacle amb un somriure, però es va adonar que Javier buscava explicacions en algú.

—Hi ha una llegenda urbana... —va dir el cambrer sense esperar preguntes— que diu que existeix un ésser que travessa parets i pinta i escriu amb tot el que té a mà. I pinta i escriu per als corruptes i els mostra les seves vergonyes. I pinta i escriu per a nosaltres i ens destrossa amb la realitat o ens dona força per seguir endavant. I diuen que és una noia, una bruixa i que algú alguna vegada va dir que el seu nom és Leonor. I Leonor se les ha buscat grosses aquesta vegada...

—Leonor...

—Sí, la bruixa que ho diu tot.

—¿A tu t'ha ajudat alguna vegada?

El noi, d'uns trenta anys, mig colpejat per la vida i amb un rostre amable, el va mirar amb els ulls plens de llàgrimes.

—Fa dos anys davant de casa meva va aparèixer pintada una cuna amb un parell de manetes que sortien i al voltant deia "ja ve la llum de les nits, el que et desperta i et caga i et plora i riu" —li va somriure—. Suposadament la meva dona no podia tenir fills, però quasi un any després arribava Dieguito. El fill de mil no em va deixar dormir fins que va fer sis mesos i em va cagar sencers els braços... —va començar a riure — Noi, ves-te'n a casa que ve el ball —i va entrar al bar.

La muntada, la divisió canina i els nois amb escuts s'acostaven a casa de govern.

Un que sortia de l'edifici va passar marmolant "millor que portin pintors, perquè aquesta merda no se'n va amb res..."

Dies després es deia que Leonor no havia pintat les parets, havia pintat completament cadascun dels maons de l'enorme edifici.

—Leonor...

No et rendeixis. Canvia EL TEU món per canviar el nostre món. Saps el que no vols, però no t'animes a dir el que vols.

—Leonor... —va murmurar Javier.

Un dia va agafar un enorme cartell de publicitat de l'intendent de torn, que va trobar mig arrencat del seu suport. De cada oficina de targetes, assegurances, viatges, supermercats, va robar un bolígraf.

A la setmana havia acabat.

Una tarda va aparèixer penjat al mig del pati de la pensió- convent un cartell enorme que deia "els àngels no existeixen, per això hi ha les persones que comparteixen la seva vida amb mi" i una reproducció exacta del pati interior amb cadascun dels seus personatges.

Fins i tot el "xinès" del tercer, que de tant en tant li deixava un cigarret a la finestra a

Javier, es va posar a plorar d'emoció.

La solterona del segon va mostrar una foto del dibuix a un amic, que alhora la va passar a un altre amic, que va arribar a un noi que volia pintar un mur d'un centre cultural que regentava. Va caure a la pensió amb els diners del lloguer del mes i la proposta.

—Serà molt gran, perquè mira que és EL Senyor Mur.

Javier va començar a riure d'alegria.

Al cap de poc temps ja treballava als barris, pintant murals a les escoles i les cases de qui li ho demanava i li pagava amb el que tenien. Javier és feliç.

La ciutat està en silenci, és de matinada i cau la rosada.

Amb prou feines es veu com el sol va aclarint el sostre del món.

Silenci dels cotxes, dels borratxos, dels gossos.

Només se sent el vent travessant una falda de múltiples teles i el dring d'unes campanetes, esquelles i petites coses de metall.

Javier s'adona del que capten les seves orelles i aixeca la vista, mentre camina per un passatge buit.

Silenci del món.

Es torna a sentir el vent entre la roba, com si onegés una enorme bandera i el dring de cridadors d'àngels.

Olor de coco i ametlles.

Dobla la cantonada, arribant a la pensió, i veu una noia que corre davant seu i s'allunya, embolicada en un cabell llarguíssim i marró, en teles que es mouen al seu voltant, amb so d'esquelles i cridadors d'àngels, amb olor de coco i ametlles.

A un costat de la porta de la pensió Javier respira l'olor de pintura fresca i s'omple els pulmons d'alegria: Leonor ha dibuixat una ciutat podrida i perduda i a sota el reflex d'una ciutat de colors i persones. Al revés diu: les entranyes de la ciutat oculta esperaven el teu art, benvingut.

Havia aconseguit un parell de feines més pintant murals, avançant un parell de mesos més el pagament de la pensió.

Durant els seus acostaments al món cultural clandestí havia descobert que la vella de cabells vermellíssims que vivia a la planta baixa de la seva pensió, al departament més apartat, era escriptora i admirava els seus murals. Es va animar a llegir-li alguna cosa, però la vella no li va dir res aquella primera vegada.

Javier va intentar dies després una segona i una tercera vegada i li va llegir les seves millors històries.

Al quart intent i al quart conte que li va llegir li va preguntar:

—¿No li agrada cap?

—Si et dic que m'agraden et faràs gran i no me'n llegiràs cap més.

Javier va somriure i va tornar a escriure, després d'anys...

Plovia a bots i barrals i per sort ja no fumava.

Gaudia que l'aigua li arribés fins a la meitat de les panxells... aigua que no podia ficar-se a les artèries tapades de la ciutat pudent.

Va somriure, tancant els ulls, elevant la barbata perquè l'aigua li mullés bé els cabells.

Va somriure perquè tots s'havien refugiat i ell rebia sense reparar la pluja del món que llepava la ciutat bruta.

Va seguir caminant lentament, admirant la ciutat cada vegada més pintada.

Va mirar al seu voltant i en un pal l'esperava un senyal: No et rendeixis.

El seu somriure es va fer més gran, quasi va saltar d'alegria, fins i tot va creure escoltar el bell dring d'unes campanes.

—Tonto —li va dir una veu propera, una veu de dona petita—. Caurà pedra i tu aixecant

el musell i somrient com un beneit.

Es va girar i es va trobar amb uns ulls negres, amb les celles baixes i el front arrugat.

La noia era petita d'estatura; si l'abraçava, el seu pit es trobaria amb aquella testa plena de rínxols, rínxols llarguíssims que arribaven fins a terra.

Tota ella dringava, portava campanetes i esquelles lligades a les mans, la roba, els cabells, i fulles d'arbres, i flors, i penjolls amb formes boniques.

—Tonto, tonto, vinga, que ve pedra, no veus els núvols negres?

La va seguir pel carreró que estava darrere d'ella i a la foscor només podia distingir un remolí de teles i el dring de campanetes.

Ella va obrir una porta al final d'un carreró que no coneixia. Des de dins sortia olorem de pa, espècies, menta i oli. I llum, molta llum càlida...

Ell va tornar a somriure.

—Leonor...

Ella va aixecar les celles, sense sorpresa, com qui simplement aixeca les celles.

—Deixa de dir obvietats i fica't que ets un drap de terra.

Te de menta i pebrella per a dos i un tovalló gegant per a Javier. Al cap de pocs minuts es va sentir caure pedra gelada del cel.

El lloc sembla moure's sol. És com una fàbrica abandonada, perquè té sostres altíssims, però ambientada com casa de hobbit, amb detalls d'elfs i un racó molt Blade Runner, un altre racó de Jardí de les Delícies, amb biblioteques enormes i llargues, amb un sofà i la seva pròpia làmpada, una foto enorme de Cortázar i el seu gat per allà, una altra foto de Soriano per aquí, Galeano agafant-se el front, Mort Cínder, Marv, Sandman i altres en una paret i la cuina està treta d'algun conte de bruixes: un calder, moltes espècies i botelles amb líquids de diversos colors, a un costat un aparador en el qual reposa un enorme llibre de receptes obert amb un senyalador de tela a sobre, a dalt, una foto de dues persones que abracen una nena plena de rínxols.

Agafa la foto, una sembla una dona-home i l'altra un home-dona, al mig la nena somriu, les tres semblen il·luminades per alguna cosa més que el sol.

—La meva mamapà i el meu papamà —diu amb una galeta a la boca i li somriu amb les dents plenes de xocolata. Ell la mira confús i deixa la foto.

Tres o cinc gats apareixen i desapareixen i de tant en tant sona un cridador d'àngels o és ella, que sona i olora i somia i es mou com aquell lloc, tota ella, mentre serveix el te i l'embolica en un altre tovalló sec.

—Si ets escriptor, has d'escriure, no treballar en un call center o alguna porqueria d'aquestes... —deia Leonor, mentre servia el te al jove estrany de nom Javier.

—És fàcil dir-ho...

—És fàcil no fer-ho...

Javier es va sentir com si li haguessin donat una bufetada ben sonora.

—¿I què menjaré, aire?

—Vius menjant aire, pel nas... —va dir ella com si fos el més obvi del món.

El noi va arrufar els ulls i la va mirar amb cara de "m'estàs prenent el pèl".

—Sí, t'estic prenent el pèl —va respondre ella sense mirar-lo.

—¿Llegeixes els pensaments?

—Només de les persones predictibles.

Se li van posar les orelles vermelles i es va quedar callat, prenent el seu te.

Ella es va seure davant d'ell amb la seva beguda mentolada i els seus ulls molt foscos, fixos, damunt d'ell.

Va notar que darrere d'ella un parell de gats també el miraven de la mateixa manera.

—Vols alguna cosa més que pintar i demanes una feina de merda, amb una actitud de merda, així només aconseguiràs merda.

Javier va apretar les dents.

—Però en realitat no saps què vols, per això no saps ni qui ets...

—I tu sí que saps qui sóc?

—Només una taca de tinta i cafè perduda en un tovalló d'un bar. Perquè això és el que va quedar després que la teva vida al poble t'acabés, et matés per dins.

Javier va pensar en aixecar-se i marxar d'allà, ofès, però alguna cosa més el retenia... aquella mirada i aquells gats mirant-lo igual que ella.

Desespera la ciutat que no t'obre els braços, la vida de merda que et va tocar, l'esforç de la rutina, el no saber cap a on fugir ni què cony fer ni poder respirar.

Desespera despertar-se plorant, totes les nits, perquè t'has oblidat el teu nom, el teu rostre i la teva essència en algun somni i no saps qui ets.

Desespera no trobar-te i que t'estiguis ofegant i ningú vagi a donar-te una mà per treure't d'aquell pou de merda.

Desespera que estiguis envoltat i alhora tan sol i que la gent que t'hauria de cuidar i curar només espera que et trenquis una mica més en l'esforç de fer les coses bé, els exercicis bé, la vida bé.

Desespera que quan algú vulgui ajudar-te només gires la cara pensant que no necessites ajuda, però el món se t'esfondra al voltant i trontolla l'última rajola on ets dempeus...

Desespera que siguis tan desesperant (i imbècil).

Javier es desesperava de si mateix i de la seva estupidesa.

Ella tenia raó, però no lògica.

—Mai tinc lògica —va murmurar Leonor acariciant un gatet petit que havia sortit d'algun forat negre ocult.

—Però tens raó...

—Algunes vegades... —va dir deixant el gatet a terra i somrient-li.

De sobte es va aixecar a ballar alguna cançó interna, giravoltant i dringant, rient com una nena i picant de mans.

El va mirar somrient i va obrir els braços.

—Anem a pintar el món.

Va aixecar la mirada del seu te, confús, sorprès, encara que el seu cor va començar a bategar a mil i va sentir un volcà que li pujava a les galtes.

—¿Què?... —va preguntar amb un fil de veu.

—El que vas sentir, si no, no t'hauries posat tan vermell.

Silenci. Tensió. Ell li va clavar els ulls, sense cap expressió al rostre. Ella es mantenia amb aquella cara de pedra, barreja de cara de cul i de jugador de pòquer.

—Estàs molt boja.

Ella va aixecar les espatlles.

—Obvietats, de nou.

—Bastant boja... em fas por.

—Llavors no entenc per què em vas buscar.

—Jo no et vaig buscar.

—Llavors no entenc què fas aquí —va dir ella, simplement, com si fos el més natural del món.

Ell es va mossegar els llavis, se sentia un gat engabiats, un nen al qual havien apallissat a l'esbarjo.

Va començar a mirar les parets, les coses, els detalls d'aquell lloc que es movia sol.

Leonor va aixecar les celles.

—No sé... jo...

—Sí, es nota que com tothom saps el que no vols, vas posar els teus límits, els vas dir a tots "això no m'agrada", "això no em quadra", "a mi em sembla caca allò" —Leonor el va

mirar amb un mig somriure burleta—. Però no saps realment què cony fer amb la teva vida, per tant no saps qui ets, per tant estàs en un limbo de merda perquè no admetes que el que realment vols és escriure i pintar i deixar que la vida et deixi de ficar a la força en un sistema on no hi caps, perquè el teu cap és massa gran i la teva ànima massa sorollosa i les teves paraules desagradables per a orelles buròcrates i les teves pintures insensibles davant els ulls de les senyores “bé” —es va girar, va remenar un calaix d'un escriptori enorme i li va tirar alguna cosa a la taula. El te va esquitxar la fusta fosca.

Ell, ofès, no sabia ben bé per què, es va aixecar i va agafar la bosseta dringadissa que ella li havia llançat. Es va girar i se'n va anar.

Leonor, tan bon punt Javier va sortir de l'habitació, va començar a riure amb una riallada de bruixa horrible, heretada de la seva bruixa mare.

Davant d'ell un quadern de fulls blancs. Una tassa de cafè a un costat, diversos llapis a l'altre. La bosseta dringadissa a un costat. Les esquelles que la tancaven es movien soles i feien un soroll amb prou feines perceptible.

Javier mira el full en blanc i sap el que vol: vol pintar.

Bé, primer pas, admetre que la pintura no alimenta ni paga la pensió, ni la yerba tan sols.

Torna a mirar el full en blanc i sap el que vol: vol escriure la seva història... i la història de la seva germana i inventar-li una millor trama i un altre final.

Bé, segon pas, admetre que l'escriptura tampoc alimenta ni paga la pensió.

Mira el full en blanc i torna a saber el que vol: vol d'alguna manera donar llum a la ciutat podrida o als seus racons que pudreixen els que ja estan podrits en diners, en banalitats de gossets caniches i seda rosa, en la “bona vida” i la poca vivència.

Bé, tercer pas, admetre que li escopirà una gran part de la societat... i que això no alimenta ni paga la pensió.

Mira per última vegada el full en blanc i torna a saber el que vol: es dibuixa lliure, amb la seva mare i la seva germana com ocells que ressurgeixen als seus costats i fileteja un món nou, un món que vol canviar, el seu món, per ser feliç i poder fer feliços els altres i ajudar el noi de la presó, a la mare del noi assassinat i al seu germà, a la dona que és tan bona i a la tia solterona que és tan amable i a la seva vella padrina de l'escriptura, la seva fada padrina, que vegi el seu primer llibre publicat i...

Dibuixa per a ells, escriu records inventats, reals, bonics, els fa volar, els crida i els convida a formar part del paper, els dibuixa i els allibera, els torna immortals, s'inclina davant d'ells, davant del seu barri dolgut, la vila tirotejada, els nois i noies que pinten les parets amb Leonor i parlen del que els altres callen i...

Comença a córrer la llegenda d'un jove que il·lumina els rostres dels nens que volen pintar un món nou, dels joves que volen expressar les seves idees, dels barris que busquen la seva identitat, dels vells que volen dibuixar llum i somnis.

Que ensenya als barris, que canvia el món a poc a poc, molt a poc a poc, el seu i el d'aquells als quals abraça.

Diuen que algú el va anomenar Javier.

I diuen que algú el va veure escapant a una velocitat de màgia, aturant-se en una cantonada, besant una bruixa que dringava i volejava envoltada de draps i cabell fosc, que ambdós pinten el món i travessen parets.

Que pinten moltes veritats.

Que aixequen la ira dels reis que aviat cauran.

Que aixequen les veus de les parets, imprentes del poble.

I que en realitat no existeixen... que en realitat ells som nosaltres, que ell o ella ets tu que pintes i escrius el teu món, el nostre món, per canviar-lo per un de millor.

Aquest text presenta un recull de relats curts i fragments d'una obra titulada "Una y mil Brujas" de Lucía Gregorczyk. Les narracions exploren temes de bruixeria i màgia des d'una perspectiva que busca desmitificar les concepcions tradicionals, presentant les bruixes com a dones amb poder i enginy, capaces de resistir l'opressió. Els fragments inclouen històries de venjança, resistència i transformació, amb una forta presència de personatges femenins que desafien les normes socials i busquen la seva llibertat i veu. La màgia es manifesta de diverses formes, des de encanteris i aparicions fantàstiques fins al poder de les paraules i la capacitat de sanar i protegir.